



DE LUCIANO ΦΙΛΟΜΗΡΩΙ

SCRIPSIT

A. JOOST.

WISSENSCHAFTLICHE ABHANDLUNG

FÜR

DAS OSTERPROGRAMM

DES

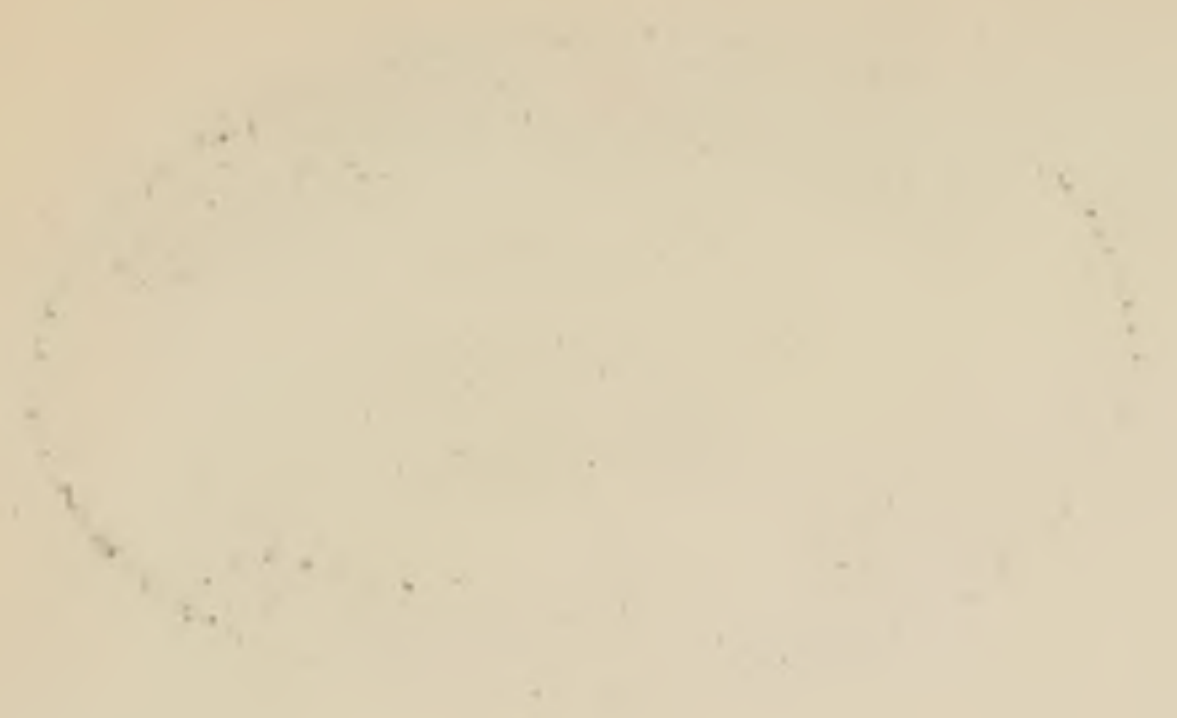
STÄDTISCHEN PROGYMNASII ZU LÖTZEN

1883.

1883. Progr. Nr. 12.

REGIMONTI PR.

TYPIS KIEWNINGIANIS.



Handwritten text, possibly a signature or name, located in the upper middle section of the page. The text is very faint and difficult to decipher.

Si quis quemlibet librorum, qui Luciani nomen ferunt, evolvat, vix ullum reperiet, in quo non Homeri vel nomen exstet vel de poesi iudicium fiat vel ipsius versus, versuum particulae, voces singulares afferantur vel res in illius carminibus narratae tangantur. Erat enim Lucianus non solum sui temporis contemptor atque derisor, verum etiam, ut Flacci verbis (a. p. 173) utar, „laudator temporis acti“. Quod Bonitz. dicit (Über den Ursprung der Homer. Ged. Wien 1881⁵ p. 40), permagnum fuisse numerum versuum Homericorum in Aristotelis scriptis, idem cum ad alios libros Graecos, tum potissimum ad Lucianeos ut vix ullos ad alios pertinet.

Atque ego quidem cum id animadverterem Luciani scripta primis labris, ut aiunt, degustans, operae pretium esse arbitratus, omnes locos, e quibus, quae fuerint studia Luciani Homerica, cognoscitur, congerere, ut posset intellegi, quales quamque paene innumerae inter Homerum Lucianumque intercederent rationes, omnes, qui Luciani sub nomine feruntur, libros non semel hercule perlegi floresque Homericos ex iis decerpsi secutus Ameisii consilium, qui iuvenes philologiae addictos de studiis Homericis Aeschylis, Sophoclis, Euripidis agere malle iubet, quam equo admisso per prata Homerica rhapsodias excitare et agitare (ed. Odys. II² p. VI sq.), ut cognoscatur, quid sibi velit Aeschylis illud *τεμάχη τῶν Ὀμήρου μεγάλου δείπνων* (Athen. 8, 39). Cuius rei quam illustre exemplum posuit Maximilianus Sengebusch in dissertatione Homerica priore editioni Iliadis Dindorfianae praemissa!

Manat enim ab Homerica poesi, sole illo poeseos Graecae, lux ad posteriorum scriptorum opera radiique eius illustrant labentis iam aevi scripta, quoque quis propius ad litteras Graecas accessit, eo saepius in libris eius vestigia inveniuntur Homeri, revera „fontis perennis“, ut ait Ovidius (amor. III, 9, 25, quem vs. citat Lauer Gesch. d. Hom. Poesie. Berl. 1851 p. 23).

Sed ad Lucianum redeo, qui quantopere vetustiorum temporum scriptores admiratus sit, cum aliis locis tum in libro, qui Lexiphanes inscribitur, ipse dicit: cf. locos a Sbrdtio¹⁾ (I² p. XXV) allatos, cp. 22 *εἶπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις κἂν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκίμειν, τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα φεῦγε καὶ ἀποτρέπου, ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν καὶ ὑπὸ διδασκάλους αὐτοὺς ἀναγνοὺς μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας καὶ τῆ ἐκείνων φωνῇ συντραφεῖς ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῆ καλῆ κωμωδία καὶ τῆ σεμνῆ τραγωδία ἐγγεγυμνασμένος· παρὰ γὰρ τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος ἔσῃ τις ἐν λόγοις —, cp. 23: — ζηλοῦν δὲ τὰ ἀρχαιότατα τῶν παραδειγμάτων. Ac multum profecto valuit ea antiquitatis admiratio ad leporem sermonis*

¹⁾ Compendiis scripturae usus sum hisce: Sbrdt. = Ausgewählte Schriften des Lucian, erkl. von J. Sommerbrodt I² 1872, II³ 1869, III² 1878. — Fr. = Lucianus Samosatensis Franciscus Fritzschi recensuit. 3 voll. Rostochii 1860—82. — Wiel. = Lucians von Samosata sämtliche Werke — von C. M. Wieland. 6 voll. 1788. 89. — Z. = Ziegeler. V. p. 2. Praeterea editione Dindorfiana (Ddf.) usus sum.

Lucianei efficiendum (l. l. *μάλιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θῦε*) reque vera Lucianus „eam perfectissimam *μεσότητά*“ assecutus est, cuius „exemplum summum atque auctorem primum Homerum exstitisse contendit Dion. Hal. de compos. verbor. c. 24.“ (Sengeb. Hom. diss. I. p. 121). Sane Lucianus deis illudens, quaecunque eis vitio vertit, ex Homeri carminibus deprompsit. Sed id non impedivit, quominus poetam Homerum unice diligeret, „qui, quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non, planius ac melius Chrysippo et Crantore dicit“ (cf. Lauer l. l. p. 16 sq.).

Ac ne quis miretur, quanam de causa rem bis tractatam, primum ab Ernesto Ziegeler in dissertatione, quae „de Luciano poetarum iudice et imitatore“ inscribitur (Gotting. 1872), iterum ab Ottone Buchwald (Homer in Lucians Schriften, progr. gymn. Gorlic. a. 1874), retractandam susceperim, pauca mihi de illis dissertationibus praemittenda videntur. Ille enim postquam duabus fere paginis ea absolvit, quae dicenda ei videntur de iudicio, quod habuerit Lucianus de Homero, versus Homericos ab Luciano aut citatos aut in prosam orationem solutos aut in parodiam detortos „quanta potuisset assiduitate“ ita collegit, ut pauca de suo apponeret. Sed ex his collectaneis neque quales neque quam multae vel potius innumerae inter Lucianum Homerumque fuerint rationes cerni potest. Primum enim, ut videbimus, nonnulli apud eum inveniuntur errores, alia eum fugerunt. Quid? quod rerum, personarum, vocum singularium Homericarum haud ita paucarum mentionem non fecit? Opus suum nimirum finibus circumscripsit latioribus.

Alter mihi non magis quam ille fontem, qui ex ea quaestione tractanda redundat, uberrimum exhausisse ac ne voluisse quidem hoc facere videtur. Accedit, quod tota fere dissertatione non de ea, quae inter Homerum Lucianumque intercederet, ratione egit, sed de eo, quod Lucianus de veteribus Graecorum fabulis deorumque opinione haberet iudicio; aliud autem esse illudere veterum deorum religioni, aliud maledicere poetae, qui illas fabulas memoriae prodidit, qui non intellegat, nemo est. Denique cum facere non possit, quin Lucianum permultis locis Homerum laudibus extulisse fateatur, in extrema dissertationis pagina Lucianum quasi Proteum quendam de Homero modo pessime modo optime iudicare dicit. Sed ut equidem sentio, Lucianus de Homero, poetarum principe, unum idemque semper habuit iudicium neque unquam a se ipse descivit. Tacebo in hac parte dissertationis meae de libro, qui *περὶ θυσίων* inscribitur, quem qui scripsit a Buchwaldio quasi testis quidam summa fide dignus producit. Z. quoque mihi videtur in eo erravisse, quod illum libellum Luciano adiudicandum esse censuit.

Sed haec hactenus. Lucianum fuisse *φιλόμηρον* primum videbimus, cum locos, quibus de Homero sententiam fert, congesserimus. Praemittere mihi liceat nonnullos locos, quibus Samosatensis noster nonnulla de poetis in universum iudicia fecit; ex his enim apparebit, non ita fuisse iratum Lucianum de poetis mentientibus, sed probe scivisse, quo valerent fabulae ab iis narratae. Philops. 2 culpantur poetae a Tychiade, quod homines decipiant (*ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιούς πρὸ ἐμοῦ σε χρὴ εἰδέναι καὶ πρὸ τούτων τοὺς ποιητὰς καὶ τὸν Ὅμηρον αὐτὸν, ἀοιδίμους ἄνδρας*), respondet autem Philocles cp. 4: *οἱ μὲν* (intell. poetae) *τὸ ἐκ τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὃν ἐγκαταμινύοντες τῇ γραφῇ* sqq. Eodem pertinet locus Jupp. tr. 39. Timocles Damis interrogat, Homerumne poetam esse praeclarum existimet. Quod postquam Damis se non infitari confessus est, Timocles eum testem citat, esse dei providentiam. Tum Damis: *Ἄλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὅμηρον γεγενῆσθαι πάντες σοι συνομολογήσουσι, μάρτυρα δ' ἀληθῆ περὶ τούτων οὐτ' ἐκείνον οὐτ' ἄλλον ποιητὴν οὐδένα. οὐ γὰρ τῆς ἀληθείας μέλει αὐτοῖς, ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας.* Lucianum non fuisse

nescium, quid poetis concedendum esset, apparet ex loco de hist. escr. 8: *ἔτι ἀγνοεῖν εἰκόασιν οἱ τοιοῦτοι ὡς ποιητικῆς μὲν καὶ ποιημάτων ἄλλαι ὑποσχέσεις καὶ κανόνες ἴδιοι, ἱστορίας δ' ἄλλοι· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἄκρατος ἢ ἔλευθερία καὶ νόμος εἶς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ· ἔνθεος γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ Μουσῶν, κἂν ἵππων ὑποπιτέρων ἄρμα ζεύξασθαι ἐθέλη, κἂν ἐφ' ὕδατος ἄλλους ἢ μετ' ἀνθερίκων ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσῃται, φθόνος οὐδεὶς.* Quodsi tale de poetis facit Lucianus iudicium, quid attinet, quod Panthea im. 5 poetas *καταράτους* appellat, praesertim cum suae aetatis poetis Stratonices capillum laudantibus illudat? Quid? quod in eodem libello (cp. 18) poetae una cum pictoribus *ἀνεύθυνοι* vocantur?

Quae cum ita sint, non multum videtur tribuendum esse verbis bis accus. 1, *Ὁμήρω — ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι.* Nam hoc loco Juppiter iracundia effervescit. Nec plus valent, ut equidem sentio, ad id, quod habuit Lucianus de Homero, iudicium verba Diogenis derisoris dial. mort. 16, 5: *Ὁμήρου καὶ τῆς τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶ,* de quibus aequè iudicandum est ac de verbis *ἐμβρόντητοι ποιηταί* Timonis (Tim. 1.) qui omnibus dis hominibusque iratus est (34 *πάντας γὰρ ἅμα καὶ ἀνθρώπους καὶ θεοὺς μισῶ*). Contra Philopatridis auctor ipse poetas contemnit: cp. 2. *ἐμβρόντητοι ποιηταί.* Sed quid de verbis, quae attuli, et de universo dialogo, quem iam Gesnerus subditicium esse censuit, iudicandum videatur, infra exponam.

Simili ac Diogenes ratione Menippus dial. mort. 20, 1 viros fortes carminum Homeri *ἀμενηνὰ κάρηνα,* verbis ipsius Homeri usus (x 531), appellat, non vero ut poetae illudat, sed ut, quam caducae sint omnes res humanae, depingat. —

Patriam Homeri²⁾ Smyrnam fuisse dicitur im. 15, ubi mulier Smyrnaea formosa *τοῦ Ὁμήρου πολίτις* appellatur. Per iocum dicta sunt magisque valent ad Pythagoram eiusque philosophiam irridendam ea, quae leguntur gall. 17. Illic enim gallus Micylo sutori Homerum, dum Troia obsideretur, camelum Bactrianum, ipsum autem tunc Euphorbum fuisse (cf. II 812. 13), cuius capilli auro ornati mentio fit cp. 13 ratione habita versuum P 51, 52, nunc esse Pythagoram³⁾ narrat. Eodem modo aliis locis homines docti deridentur, qui de Homeri patria similibusque quaestionibus inter se disceptaverint. Zoilum significat Lucianus et Aristarchum, cum dicat pro im. 24: *οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν (sc. Homerum) ἐπὶ τούτῳ ἠτιάσαιτο, οὐδὲ ὁ μαστίξαι τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα οὐδ' ὁ τὰ νόθα ἐπισημηγνόμενος τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν.* Ver. hist. II 20 Lucianus Homerum probe scientem fingit, alios aliis locis se natum esse existimare, revera se fuisse Babylonium nomenque verum Tigranem. Deinde omnes versus suos esse *ἀτεθουμένους* dicit. Negat se dedita opera ab ira Achillis initium fecisse aut prius Odysseam quam Iliada scripsisse. *Καὶ μὴν κάκεινο,* inquit Lucianus, *ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ προτέραν ἔγραψε τὴν Ὀδύσειαν τῆς Ἰλιάδος, ὡς οἱ πολλοὶ φασιν· ὁ δ' ἠρνεῖτο.* Hoc loco erravisse librariorum, perspicuum est. Nam Homerum adulescentem Iliada confecisse, senem Odysseam, inter omnes constabat, cf. Bergk, griech. Litteraturgesch. I. p. 473, Anm. 61. Caecum Homerum non esse, ipsum se vidisse narrat Lucianus eodem loco itinera mira describens. Ceterum caecitate Homeri dial. mort. 25, 1 Thersites utitur ad se defendendum; cf. gall. 6. In veris quoque historiis Thersites Homerum de iniuriis arcessit, Homerus absolvitur Ulixae causam dicente. Lucianum igitur nunquam Homeri contemptorem esse, cum paucis locis eius nomine per iocum utatur, non mehercule maligne, ex iis, quae dixi, apparet.

2) Eum nusquam patriae mentionem fecisse dicit Luc. de hist. escr. 14; Alex. 53 ab Alexandro Abonoteichensi cum alia quaeruntur tum hoc: *πόθεν ἦν Ὁμηρος ὁ ποιητής.*

3) Pythagoras ipse Euphorbi animum suum fuisse credidit; cf. Lauer l. l. p. 51.

Contra quam multae inveniuntur laudes Homeri! Ut enim alia omittam, appellatur *μεγαλόφρων* (de hist. cscr. 57.) et *μεγαλοφρονώτατος* (musc. enc. 5) et quasi exemplum quoddam ostenditur rerum scriptoribus: *οἷον ὄραξ τι καὶ Ὅμηρος ὁ μ. ποιεῖ, καίτοι ποιητῆς ὄν· παραθεῖ τὸν Τάνταλον καὶ τὸν Ἰξίονα* (cf. λ, non I cum Ziegeler, 576—92, ubi Ixionis mentionem non fieri Lucianum fugit) καὶ τὸν Τιτνὸν καὶ τοὺς ἄλλους; probeque scivisse Lucianum, quantum intersit inter Homerum poetasque Alexandrinae, quam vocant, aetatis, ex iis, quae sequuntur, verbis apparet: *εἰ δὲ Παρθένιος ἢ Εὐφορίων ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἶε ἔπεσι τὸ ὕδωρ πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν, εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε;* Deinde Lucianus Homerum refert in numero τῶν ἀρίστων ποιητῶν de salt. 61, si modo is liber iure Luciani nomen fert, quod addubitare videtur Sbrdt. (III² p. 139), ornatque verbo *καλὸς Alex. 57 (ἐν Αἰγιαλοῖς, ὄν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται [B 855])*, cf. de merc. cond. 4 *ὁ καλὸς δῆτωρ* i. e. Demosthenes, quem valde probatum fuisse Luciano vidit quisquis librum *Ἀημοσθένους ἐγκώμιον* confecit, 24 *ὁ καλὸς Πλάτων*, quae omnia nequaquam dicta sunt *ειρωνικῶς*. Nam ib. 25 *ἡ Ὅμηρου σοφία* una praedicatur cum *Ἀημοσθένους δεινότητι* et *τῇ Πλάτωνος μεγαλοφροσύνη*. Paribus laudibus Homerum effert is, qui dialogum, qui inscribitur *Χαρίδημος, ἢ περὶ κάλλους*, scripsit, quem subditicium esse post Gesnerum, Sommerbrodtium, Dindorfium, Bekkerum Ern. Ziegeler comprobavit in progr. gymn. Hamelensis a. 1879, cum is illum *ἡρώων κοσμήτορα καὶ θεῶν ποιητὴν* appellet,⁴⁾ quae *μεγαλοφρονία* non minus ab Luciani simplicitate et suavitate abhorret quam illa verba, quae leguntur am. 23: *ἀλλὰ τοι κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον.*⁵⁾

Pauca mihi adicere in animo est de honore, quem Lucianus Homero mortuo tribuit in ver. histt. libro II., ubi cp. 15 in insulis beatorum cantantur carmina eius, ipse cum viris fortibus, quorum res gestas celebravit, et cum mulieribus accubat prope Ulixem. In ludis poeticis Hom. ceteris poetis multo praestat, quamquam victor est Hesiodus (22). Pugna commissa Hom. virorum fortium occisorum mortem carmine celebrat, cuius initium fictum est ad exemplum primi Odysseae versus: *νῦν δέ μοι ἔννεπε, Μοῦσα, μάχην νεκρῶν ἀνθρώπων*. Adiciam unum hoc testimonium haud contemnendum. Ver. hist. II 31 homines mendaces gravissimis cruciatibus afficiuntur: *καὶ μεγίστας ἀπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευδάμενοί τι παρὰ τὸν βίον καὶ οἱ μὴ τὰληθῆ συγγεγραφοίτες, ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν καὶ Ἡρόδοτος καὶ ἄλλοι πολλοί*, non Homerus, qui in insulis beatorum est. Contra in libro *Κατάβασις εἰς ἄδου* Homeri et Hesiodi animae cruciantur; cf. Fr. III 2 p. 41 sq.

⁴⁾ Eius, quam Ziegeler tetigit, inopiae verborum cf. exempla haecce: 3 *οὕτως ἂν ἱκανὴν καταθεοῖο τὴν χάριν*, ib. *ταύτην αὐτοῖς καταθεῖναι τὴν χάριν*, 16 *καταθήσει τὴν χάριν*, 3 *εἰ μοι τὸν πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀποδοίης*, 4 *πρὶν ἂν μοι καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδῶς*, 21 *ἀλλὰ ἀπόδος*. Homerus vel Homericus tanguntur 8, ubi de Iove oratio est: *ὁμιλῶν γὰρ τοῖς θεοῖς — οὐ γὰρ ἀνθρώπων γε οὐδέσι πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς (?) — οὕτω πεποιήται σοβαρὸς τῷ κοινῷ τῶν Ἑλλήνων ποιητῆ* sqq. Deinde 11 Junonem saepius appellari dicitur *λευκώλενος* quam *πρέσβα θεὰ θυγάτηρ μεγάλου Κρόνου* (cf. E 271 = Θ 383 = Ξ 194), Minervam saepius *Γλαυκῶπις* quam *Τριτογένεια* *Venerem χρυσῆ*, quae aliunde desumpta videntur, ut alia Homericis is, qui confecit Charidemum, ex aliis libris Lucianeis mutuatus est. Nireus (*τὸν Ἀγλαΐης* cf. B 672) enim hic quoque (24) commemoratur, Menelai domus, quam admiratur Telemachus proficiscens *κατὰ πύσιν τοῦ πατρός* (cf. δ 71 sqq.), cp. 25 (ubi δ 74 citatur), quod aequè fit Scyth. 9 et de domo 3, quos libros Sbrdt. spurios esse arbitratur [cf. Philopat. 23.] Adde epitheton Homericum *μιλοπάροχος* (B 637).

⁵⁾ Librum esse adulterinum Ddf. in praef. I. p. IX. contendit testem citans Cobetum Var. Lect. p. 257.

Homeri ars depingendi celebratur in libro, qui *εἰκόνες* inscribitur,⁶⁾ ubi cp. 8. poeta inter pictores clarissimos, quibus ipsis praesentibus antecedit, citatur ad pulchritudinem feminae cuiusdam efficiendam: *οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖνος ἐπέβαλεν ἐλέφαντι εἰκάσας ἠρέμα πεφοινιγμένῳ, τοιόνδε ἔστω τὸ πᾶν*, cf. *A* 141 sqq. de Menelao vulnerato: *ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μίγη*. Tum eius depingendi ars laudatur propter usum epithetorum *βοῶπις, φιλομειδής, λευκώλενος, ῥοδοδάκτυλος, „καὶ ὄλωσ, inquit Lucianus, τῆ χρυσῆ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει.*“ Dentes quoque verbis Homericis depingendi sunt: cp. 9 *αὐτὸ τὸ τοῦ Ὀμήρου, ἐλέφαντι πριστῶ ὅμοιοι* cf. *σ* 196. Ceterum ex hac laude Homeri apparet Lucianum sibi conscium fuisse interesse inter picturam et poesin, laudat enim poetam propterea quod unum adhibuerit epitheton, quod poetae esse proprium animadvertit Lessingius noster (Lessings *Laokoon von Blümner*² p. 252). Cognitionem discriminis picturae poeseosque in eo quasi latuisse, quamquam Homerum pictorem praeclarum dicit, exponit Blümnerus l. l. p. 11. Nec multum ab eo abhorret id, quod Homerum ideo laudat, quod homines sic depingat, ut eos cum dis comparet: cf. pro im. 24: *εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα σε ἀνταῖς ἐκείναις (deabus) ἦκασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο —, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί, καὶ μάλιστα ὁ σὸς Ὀμηρος.* Appellare enim illum Briseida *ἰκέλην Ἀφροδίτῃ* et dicere: *εἶπε δ' ἄρα κλαίονσα γυνὴ εἰκνῖα θεῆσιν* (*T* 282, 86). Praeterea citatur vs. *τ* 54 (= *ρ* 37). Alia deinde exempla profert, Agamemnonem, cuius oculos et caput Iovi, cingulum Marti, pectus Neptuno simile fuisse Homerus dicat (cf. *B* 478, 79.)⁷⁾

⁶⁾ Quid de utroque libello, *εἰκόνες* et *ὑπὲρ τῶν εἰκόνων*, iudicem, hoc loco adicere mihi liceat. Bekk. utrumque Luciano abrogavit. Quae sit auctoritas editionis Luciani Bekkerianae, reperies apud Fritzschiū III 2 (1882) p. LXV. sqq. Primo ego obtutu in libro *εἰκόνες* notavi haecce. Saepissime apud Lucianum notio aliqua, quae sequitur, verbo *αὐτό* ut enuntiato relativo, quod vocant, significatur (cf. Sbrdt. ad Nigr. 4), quod in imaginibus quoque potest observari: cf. 1 *αὐτὸ γὰρ τὸ τοῦ μύθου ἐκεῖνο, μικροῦ δέω λίθος ἐξ ἀνθρώπου γεγονέναι, 9 ὑπεφαίνοντο γοῦν, αὐτὸ δὲ τὸ τοῦ Ὀμήρου, ἐλέφαντι πριστῶ ὅμοιοι.* Tum apud nostrum persaepe recurrunt adiectiva cum articulo *τό* coniuncta pro substantivis posita: cf. 5 *τὸ συμμιγὲς ἐκεῖνο καὶ ποικίλον* (cf. Sbrdt. ad somn. 8), 6 *τὸ εὐγραμμον — τὸ ὑγρόν — τῷ φαιδρῶ καὶ κεχαρισμένῳ, 7 τὸ ἐπιπρεπές, 14 τῆς ἀρμονίας τὸ ἀκριβέστατον, 21 τὸ ἐπίφθονον.* Adde quod verba *ἠρέμα* (8), *ἀμέλει*, (11) *ἀπειρόκαλος* Luciano sunt verba usitatissima (cf. Sbrdt. ad Nigr. 8, 26.) Synonyma accumulare Luciani proprium est, quod Wiel. (III. p. 313 adn.) animadvertit („die nämliche Sache auf vielerlei Art zu sagen und gleichsam wie einen Edelstein durch kleine Wendungen in der Sonne spielen zu lassen“); cf. 5 *τὸ συμμιγὲς ἐκεῖνο καὶ ποικίλον, 11 τὸ ἡμερον καὶ φιλόανθρωπον, 13 ἠδὺς καὶ προσηγῆς καὶ πρᾶως, 16 ποικίλην καὶ πολύμορφον.* Restat, ut particularum aliquot mentionem faciam, quarum, ut equidem puto, parum adhuc in observando Luciani genere dicendi habita est ratio. Earum enim usus penitus, ut vix aliud quidquam, insitus est scriptori. Ac primum quidem particulas quoque accumulare Lucianeum esse adn. Sbrdt. I. p. XXVI, cf. *καὶ μὴν* 1. 3, *καὶ μόνον οὐχὶ καὶ* 10 (*μόνον οὐκ* = tantum non Nigr. 4), *οὐδὲ γὰρ οὐδ'*, 15 *τοιγαροῦν*, item 21 bis cf. somn. 15 (Sbrdt.). Tum particula *πλὴν* apud Lucianum usu iam paene trita est, et sine aliis et cum aliis coniuncta. Saepissime invenitur *πλὴν ἀλλὰ* sequente *γέ*, quod semper tertium post *ἀλλὰ* locum obtinet (Sbrdt. ad Char. 11), id quod etiam libro *εἰκόνες* comprobatur: cf. 2, 6, 9, 16, 17. Nec rarius apud Lucianum occurrit *μεταξὺ* c. participio (cf. Sbrdt. ad Nigr. 13): 9 *μεταξὺ δὲ προλοῦσα.*

Idem iudicandum est de libello *ὑπὲρ τῶν εἰκόνων*, quem et ipsum Bekk. adulterinum esse autumat: cf. synonyma inter se coniuncta *φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρους* (verbum *φορτικός* Lucianus adamasse videtur cf. e. g. Nigr. 13, 22 Tim. 3 Piscat. 5 Alex. 20), 4 *καλὴν καὶ κόσμιον, 8 ἀσέβημα καὶ πλημμέλημα, 14 ἐπανορθοῦν καὶ ῥυθμίζειν, 17 κεφαλὴν καὶ κορυφὴν* alia permulta, 15 *πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε, 17 πλὴν ἀλλ', 16 καὶ μὴν πάνυ μὲν, ib. καὶ μονονουχὶ καὶ.* Denique *μεταξὺ* c. part. occurrit cp. 12.

⁷⁾ De hist. escr. 8 poetis licere ait Lucianus Agamemnonem describere ut descriptus sit loco Homericō.

Hectorem, quem cum Marte comparet (βροτολοιγῶ Ἄρει cf. Θ 348. q. A 295)⁸⁾, Paridem (τὸν Φρύγα), quem Θεοιδῆ (permultis locis e. g. T 16), Achillem quem Θεοείκελον ille appellet (H 131, T 155). Accedere quod Euphorbi capillum cum Gratiis comparet (P 51) neque dubitet laudem dearum pulchritudinis ab rebus minoribus petere: 26 τοὺς γοῦν τῆς Ἥρας ὀφθαλμοὺς τοῖς τῶν βοῶν ἤκασε (βοῶπις πότνια Ἥρη locis innumeris e. g. A 551), cum alius quidam poeta Venerem ἰοβλέφαρον appellet (Pindarum significat cf. im. 8).⁹⁾ Ea, quae sequuntur, verba, liceat mihi ascribere: τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλον τίς ἀγνοεῖ τῶν κἄν ἐπ' ἐλάχιστον τῆ Ὀμήρου ποιήσει ὠμιληκότων; — In eodem libro citat Lucianus versus ρ 37 ζ 102. Sed de versibus versuumque partibus, quibus Luc. ex Homeri carminibus depromptis libros suos ornavit, alio loco agendum erit. Quantam igitur censes fuisse Luciani scientiam carminum Homericorum, cum ea tam attente tamque saepe legerit, ut quibus quaeque epitheta, quae dicunt, ornantia, personis tribuantur noverit. In eodem libro Lucianus ex Homeri carminibus quasi ex fonte quodam voces, animi indolisque virtutes quae significant, hausit poetamque se earum quoque descriptorem existimare non dicit ille quidem, at certe significat. Capite enim 13 Panthea appellatur ἀυδῆσσα (ut Circe κ 136, λ 8, μ 150, Calypso μ 449), λίγεια (de Musis ω 62, de Nestore A 248, de Telemacho ν 274), tum καὶ τὸ γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης, inquit, περὶ αὐτῆς μᾶλλον ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου ὁ Ὀμηρος ἀνείρηκε (cf. A 249). Denique in cp. 19 exemplum τῆς σωφροσύνης affertur ex Homeri carminibus Theano (cf. E 70 πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανώ Z 297 sqq. A 224), Arete, Nausicaa, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην, et cp. 20 Penelope secundum Homerum περιφρων appellatur (δ 787 et locis aliis permultis.¹⁰⁾

Quodcum Luciani tanta fuerit Homeri admiratio, tales quoque locos invenimus, quibus Homeri carmina legisse hominis Graeci esse dicit optimumque eum ducem vitae appellat. Dial. mort. 12, 3 Hannibal barbarum se esse dicit neque humanitatis Graecorum participem neque Homerum decantare posse, ut Alexandrum. Mirum non est, hominem indoctum multos libros coëmentem Homerum quoque non semel emere (adv. ind. 7). Micylo sutori gallus: Σὺ μοι, inquit, δοκεῖς, ὦ Μικύλε, κομιδῆ ἀπαίδεντος εἶναι μηδ' ἀεγνώκηναι τὰ Ὀμήρου ποιήματα (2).

Quid multa? Homerum adulescentium magistrum optimum senumque carmina eius dulcissimum oblectamentum esse existimat, quod cognoveris, si locos Alex. 33 et Herc. 4 contuleris. Illic enim Alexander Abonoteichensis, cuius oracula ea solent dicere, quae quisque ipse invenire potest, Rutiliano quaerenti, quemnam filio daret praeceptorem, respondit: Πυθαγόρην πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰδόν. Verba quoque nonnulla ex Homero petita vides. In libro

⁸⁾ Idem fit de Leonteo M 130, de Merione N 295, 298 sqq., de Achille Y 46, de Euryalo ϑ 115. Ceterum vss. B 278, 79 (Z.) in cp. 25 invenire non potui.

⁹⁾ In muscae encomio 5 festive Lucianus Homerum laudat, quod muscam aestimet maximi. Nam illum viros fortes non cum leonibus aut apris conferre, sed cum musca. Cum illo capite, quod ut totum opusculum dignissimum est, quod legatur, cf. locos P 570 sqq. B 270, 71. II 461 sqq. A 130, 31.

¹⁰⁾ Ibidem appellatur Penelope σαόφρων, quo verbo Homerus bis (δ 158, ψ 462) utitur, sed neutrobi de Ulixis coniuge. Verba τὴν σαόφρονα καὶ falso textui inserta suspicor. Hac dissertationis meae parte ostendere volui, Homerum ab Luciano propter eximiam depingendi artem esse laudatum. De aliis personis et epithetis ex Homero petitis infra disputabitur.

Ἡρακλῆς (προλαλιά quam vocant), quem Lucianum iam aetate proveciorem confecisse verisimile est, sacerdos quidam Gallicus eo se hominem eruditum esse comprobat, quod (4) Homeri versum citat (Γ 108), praeterea Euripidem (Phoen. 533). Tum iterum versui Homérico alludit (οὐτω γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς γλώττης τὸ μέλι cf. A 249) linguaeque Graecae peritum se praebet, cum epitheton λειριόεσσαν commemoret, quod Homerus de cicadis dicit, quibuscum senes comparat¹¹⁾.

Jam transeo ad versus, versuum partes, voces, quas Lucianus ad ornandam speciem librorum ex Homeri carminibus transtulit, quae quidem nondum sint allatae. In hac parte mihi nonnulla adicienda sunt de Luciani parodia, quae vocatur, Homerica, quae qualis sit quidque sibi velit, nondum satis mea quidem sententia accurate quaesitum est. Quod ut comprobem, duo proferre mihi liceat exempla. De merced. cond. 1 Luc. se nescire ait sortem philosophorum mercede conductorum deploraturus, a quam re incipiat: καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ φιλότης, ἢ τί ἕστατον, φασί, καταλέξω; Verbum φασί intercalatum proverbium significat sumptum ex ι 14 τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ἕστάτιον καταλέξω; Sed ea non est parodia, ut censere videtur Wiel. V. p. 160 adnot. 2, quia illo loco verba prorsus consentiunt cum rerum conexu. Tum Ziegeler versum Ξ 1 Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή, qui de mort. Peregr. 31 de Theagene cynico dicitur, in numero parodiarum non refert, quia, credo, iis modo versibus Lucianum παρωδεῖν arbitratur, quorum aliquid immutaverit aut aliis alia immiscuerit. Sed versum immutare non idem est quod παρωδεῖν. Hoc loco, quem attuli, per iocum cynicus quidam latrans cum Nestore illo sapiente, οὐ ἀπὸ τῆς γλώττης ὅσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, comparatus ludibrio habetur.

Nec vero veteres scriptores, qui eam rem tetigerunt, satis mihi accurate quaesisse videntur, quidnam sit parodia; certe aliud ac nos senserunt. Nam Athen. VIII 364 b¹²⁾ παρωδία καλεῖται, inquit, ὅταν ἐκ τραγωδίας μετενεχθῆ, quae definitio parum late patet, ut mihi videtur, cum neque ex tragoedia solum parodiae petantur neque transferre verba idem sit quod παρωδεῖν. Tamen eo, quod dicit parodiam ex tragoedia transferri, significare videtur discrepare res narratas cum verborum translatorum magnificentia et dignitate. Nec vero Lauer rem acu tetigit, qui l. l. p. 27 haec habet: „Die Parodie, welche darin besteht, dass dichterische Aussprüche durch kleine Veränderungen einen ganz andern, oft gerade entgegengesetzten Sinn erhalten oder unverändert auf Dinge durchaus verschiedener Natur angewandt werden.“ Hoc concedo, illud nego. Parodia neque versibus solis efficitur neque versuum perturbatione aut immutatione, sed eo, quod verbis ex carmine depromptis et orationi immixtis aut metro servato aut in prosam orationem solutis, risus movetur, cum verba de aliis rebus atque iis gravioribus usurpata ad res leviores ac minores transferuntur.

Adiungere mihi his, quae in universum de parodia disputavi, liceat hoc iam loco parodias in Charone¹³⁾ obvias, quas tres invenisse sibi videtur Ziegeler. Iure sintne eae parodiae verae, addubitat Buchwald (p. 8). Parodiae simile est, quod cp. 14 ex versuum A 910

11) Wiel. V. 285: „Solche Citationen aus ihren Dichtern, zumal einem gallischen Druiden in den Mund gelegt, hatten den Reiz der elegantesten Urbanität und Grazie für griechische Zuhörer.“

12) Hunc locum debeo Papiro s. v. παρωδέω. Quod fonte neque puriore neque uberiore sum usus, excusatio mihi sit, quaeso, inopia librorum, qua, qui talibus rebus operam dant, in hoc oppido premuntur.

13) Condicio Mercurii et Charonis terram contemplantium similis est Helenae Priamique in Τειχοσκοπία.

et ε 450 (ἰκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι) partibus dimidiis componitur vs. νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ; βασιλεὺς δέ τις εὐχεται εἶναι et de Polycrate usurpatur. Risus hoc loco potest moveri, quod Homeri μεγαλοφωνία discrepat cum tyranno Sami tam inania venditantis. Ceterum hoc loco Luc. ipse verbo παρωδεῖν utitur, quod cum interpretaretur Sbrdt. („neben einem Gesange etwas anderes singen d. i. ihn variieren und zwar so, dass der Charakter des zu grunde liegenden Gesanges entstellt wird“) rem acu non tetigisse videtur. Idem iudicandum existimo de loco cp. 9, ubi vs. Γ 226 paucis immutatis ad Milonem Crotoniatem transfertur. Quibus locis quamquam verborum poetae dignitas ac splendor opposita hominum imbecillitati parodiam efficere potuisse non infitior, nequaquam parodiam invenire possum cp. 22, ad quem locum interpretandum longius mihi repetendum est. Inest in dialogo Χάρων summa gravitas, ut eius, qui legit, animus mirum in modum et delectetur et perstringatur necesse sit verbis colloquentium, quae nihil aliud spectant, nisi ut divitias, corporis firmitatem, sapientiam, omnes denique res humanas caducas esse et inanes evincant. Eiusmodi argumentationem verba concludunt:

Κάθ' ἄνδ' ὁμῶς ὃ τ' ἄνυμβος ἀνὴρ ὅς τ' ἔλλαχε τύμβου,
 Ἐν δὲ ἰῆ τιμῇ Ἴρος κρείων τ' Ἀγαμέμνων,
 Θεοσίτη δ' ἴσος Θεΐδος παῖς ἠϋκόμοιο,
 Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκρῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,
 Γυμνοὶ τε ξηροὶ τε κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Quae verba quisquis parodiam esse dicit — dicunt autem et Z. et Wiel. — quonam modo is intellegere potest, veteres verbum παρωδεῖν verbo χλευάζειν esse interpretatos? Ceterum Z. recte ea verba ex versibus I 319 K 521 (= 536) mixta esse animadvertit. Sed vss. I 320 (hoc loco primus), A 512 (= II 860 Θεΐδος παῖς ἠϋκόμοιο), λ 539 (= 573 ω 13) eum fugerunt, ut taceam de verbis κρείων Ἀγαμέμνων, quae apud Hom. recurrunt locis viginti septem. Nam locis σ 1 sqq. et B 212 etsi de Iro sermo fit et de Thersite, tamen verba inde translata sunt nulla. Quare vide, ne Z. Sbrdtii interpretationem secutus sit, quam velim conferas. Mea quidem sententia de hoc loco idem iudicandum est, quod de aliis, quibus Lucianus versus, quos ipse composuit, centonibus adornavit Homericis.

Sane multis locis dubitari potest, sitne vera parodia necne. Sed ut ea, quae supra de parodia dixi, exemplo illustrem, conv. 12 Alcidas non vocatus ad convivium venit, ἐπεῖνο τὸ κοινὸν (i. e. quod in proverbium venit) ἐπιχαριεντισάμενος τὸν Μενέλαον αὐτόματον ἤκοντα (B 408). Hoc loco risum movet Alcidas cum viro forti comparatus videmusque parodiam iam pervulgatam, quam Luc. in usum suum convertit, ut is liber abundat parodiis, id quod significare videtur ipsa inscriptio Συμπόσιον ἢ Λαπίθαι. Tum, quid sit parodia, apparet ex locis de merced. cond. 11 et 16. Illic vs. legitur I 325 πολλὰς μὲν αὐπνοὺς νύκτας ἰαύσης, Ἡματὰ δ' αἱματόεντα. Sed non Troiae expugnatio expetitur, de qua cogitat, qui illorum verborum memoriam repetit, sed favor domini cuiusdam Romani, qui quam parvi sit aestimandus Lucianus exponere vult. Eodem pertinet l. l. cp. 16, ubi Γ 156 respiciens Luc. dicit: οὐ νέμεσις Τρωῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς — πολλὰ παθεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαιμονίας.

Ex Homeri carminibus talium parodiarum fons fluxit uberrimus, ut recte Bergkiius (Gr. Litt. I 882) poesin Homericam poeseos parodiae quasi nutrimentum quoddam fuisse dicat, cum Plutarchi locum laudet: ἄλλοι δὲ ἐτέρας ὑποθέσεις προθέμενοι ἀρμόζουσιν ἐπ'

αὐτὰς τὰ ἔπη, μεταιθένητες καὶ συνείροντες. Nec tamen effici parodiam transponendo aut commiscendo, et vidimus, et videbimus.

Sed parodia non valet ad eum irridendum, ex cuius carminibus versus translati sunt. An quisquam nostrum Schilleri versum in usum cotidianum convertens illi illudat? Is ludibrio habetur, ad quem versus vel verba transferuntur, velut in exemplis, quae attuli, Theagenes, Alcidamas, domini Romani, et item irridetur atque Thersites armis Achillis indutus (adv. ind. 7). Lessingius noster (Litteraturbr. Br. 127 Hempel IX 341) locum affert ex dissertatione Sallieri abbatis „sur l'origine de la parodie“, quem ascribo: „Le sujet, qu' on entreprend de parodier, doit toujours être un ouvrage connu, célèbre et estimé.“ Homerum igitur παρωδεῖν non irridentis est, sed admirantis. Quare Lucianum fuisse φιλόμηρον, vel ex parodiis apparet.

Ad quas colligendas priusquam accedam, versus, versuum partes, voces ab Luciano in usum suum conversas congeram. Omittentur in hac parte eae verborum versuumque translationes, quae eo effectae sunt, quod Lucianus res ab Homero narratas protulit, quas in alia parte afferam. Revera Lucianus similis est Menippo, qui νεωστὶ γὰρ, inquit, Ὅμηρον συγγενόμενος οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθη τῶν ἐπῶν καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται¹⁴), quae suavius mehercle dicta sunt, quam tabula illa picta Galatonis, cuius mentionem facit Aelian. V. H. XIII 21: Γαλάτων δ' ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δ' ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμνησεμένα ἀρνομένους (Lauer l. l. p. 25). Quodsi verba allata quadrant ad res, de quibus oratio fit, id non illudendi, sed ornandi causa factum est.

Ac primum quidem eos locos afferam, quibus verba ex versibus desumpta esse numero cognosci nequit. In hoc numero referenda sunt epitheta σιλπνός, ἀμενηνός, φοξός, ψεδνός praeter ea, quae supra commemoravi. Quorum primum nusquam omnino invenitur nisi apud Luc. de hist. cscr. 51, im. 9, Anach. 29 et apud Homerum Ξ 351, secundum adhibitum ab Homero de mortuis et de somniis (x 531 νεκύων ἄ. κάρηνα, τ 562 δοιαὶ γὰρ τε πύλαι ἄ. εἰσὶν ὄνειρων) Luc. transfert ad res secundas: gall. 5 ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, ἄ. τινα εὐδαιμονίαν, cf. Men. 15; tertium et quartum Luc. Homerum (B 219) secutus adhibet de Thersite dial. mort. 25, 1. Porro Jupp. tr. 9 Juppiter Neptunum appellat ὦ ἐννοσίγαιε, Tim. 32 Mercurius audit ὦ Ἀργειφόντα. Adice epitheton σιτοφάγος (e. g. ι 191) Alex. 15, hoc loco idem significans quod „mente ac ratione praeditus“ (οὐδὲν εἰκοτόων σ. ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνη τῆ μορφή μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων). Denique Tim. 1. Timon Jovem appellat ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε (e. g. Ξ 625) καὶ ἐφέσειε καὶ ἀστεροπητὰ (e. g. A 580) καὶ ἐρίγδουπε (e. g. E 672). Ib. κεραννός appellatur ἀργίεις ut apud Homerum persaepe cf. e. g. Θ 133. Totum illud caput refertum est verbis poeticis (cf. ἐκηβόλον ὄπλον). Cp. 4 Juppiter ὑψιβρεμέτης appellatur (cf. e. g. A 354), cp. 6 in adhibendo epitheto νήδυμος Lucianus consentit cum Aristarcho (Goebel Lexil. II 557 sqq.): τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος. Char. 19 ὠκύμορος ex Homero sumptum videtur et 23 Luc. quam vana sint omnia humana cum ostenderit: παπαῖ, inquit, τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων Ἴλιος ἰρή καὶ εὐρυνάγνια καὶ ἐκτίμεναι Κλεωναί (B 570).

¹⁴) Quid? quod Plato, quem Homeri carmina ab ea, quam sibi finxit, republica ablegasse constat „Homerum admirabatur summo opere imitabaturque ipsum“ (Sengeb. Hom. diss. I p. 119)? Ceterum Lucianum multo saepius Iliadem laudasse quam Odysseam, iam Z. animadvertit (cf. Bonitz l. l. p. 41).

Jam pergo ad alias voces singulares Homericas. Icarom. 2 ὑπερνεφέλω ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὀμηρον εἶπω, τῶν οὐρανόων ἐνί cf. E 373. 898. Φ 275. 509. Ω 547. Ζ. vs. A 570 affert adiciens = E 373 (?). De hist. cscr. 22 scriptores vituperantur, quod verbis poeticis utantur, cum dicant ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή, τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν μέγας ἐδούπησε¹⁵). Deinde Luc. cum alia tum verba περιεσμαραγεῖτο et ἐμερμίριξεν profert. Illo verbo simplici utitur Hom. e. g. B 210 Φ 199, hoc identidem. — Piscat. 42 βομβηδὸν καὶ βοτρυνδὸν, ἵνα καὶ καθ' Ὀμ. εἶπω (B 89). — Nigr. 34 οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι cf. B 25 ὧ λαοὶ τ' ἐπιτε-
 τράφονται; cf. de mort. Peregr. 18 Τοxar. 33. — Cal. 24¹⁶) ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, βυσσο-
 δομεύει τὴν ὀργήν (ι 316 ρ 465 91 ϑ 273 ρ 66 δ 676). — Dial. mort. 19, 1 Protesilaus Paridem
 appellat Δύσπαρι ut Hector Γ 39. Cum loco Tim. 58 ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς οὐδὲ ἄνευ
 τραυμάτων cf. P 363. 497. σ 149. ω 532, quibus locis omnibus verbum ἀναιμωτί coniunctum
 est cum particula γέ. Denique Char. 1 Mercurius ξυνδιάκτορος appellatur ratione scilicet
 habita epitheti Homeric.

Addendae sunt verborum coniunctiones formulaeque ex Homero in Luciani scripta
 translatae. Icar. 2 ὀρθῶς καὶ οὐκ ἄπο σκοποῦ εἰκασας (λ 344), 12 καὶ πάνθ' ὅποσα τρέφει
 ζεῖδωρος ἄρουρα, quem locum Wiel. falso parodiam esse autumat. — Dial. deor. 19, 2
 ἔξω βέλους, Nigr. 18 ἐκ βελέων (ubi praeterea vss. A 163. 4 citantur, e quibus dictio sumpta est),
 quae coniunctio proverbii munere fungi videtur. Proverbia alia ex Homero sumpta post congeram.
 — De hist. cscr. 4 τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος καὶ φροντίδων cf. μ 219. — Rhet.
 praec. 13 μετὰ κλέος, A 227 N 364 κατὰ κ. — Ib. 1 οὐδείς φθόνος fortasse effictum ad Homeri-
 cum οὐ νέμεσις (= libenter) e. g. Ξ 80 cf. Pseudol. 30 Plato Phaed. 61 d, Soph. 271 b. —
 Pisc. 35 οἴχεται πάντα ταῦτα ἀποπιάμενα, πτερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔπη cf. Herc. 6. Ceterum
 videmus hoc loco multisque aliis, verba Homeric pro simili quadam notione praemissa παρα-
 φραστικῶς — pace tua hoc verbo utor — poni. — Piscat. 42 κλαγγηδὸν προκαθιζόντων = B 463. —
 De salt.¹⁷) 79 κατὰ τὸν ποιητὴν νηπενθές τε καὶ ἄχολον cf. δ 220, 21. — Apol. 4 ἐπὲρ τὸν

¹⁵) „Homericum (A 530 et Θ 199) ἐλέλιξε Graevius sic accepit: ‚aries murum quassavit‘, ad sensum apte,
 nisi tum hac opus esset collocatione: ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή τὸ τεῖχος, τὸ δὲ πεσὸν. — Ego olim A 125 contuli
 scripsique ἔλιγξε probata Gesneri versione ‚dedit machina stridorem‘. — Sed aliis vitium lectionis ἐλέλιγξε relinquo.“
 Fr. Ego Graevio assenserim; quanta enim fuerit Luciani cognitio Homeri, apparebit, credo. Homerus autem verbo
 ἐλελίξειν transitive utitur.

¹⁶) Librum περὶ τοῦ μη ῥαδίως πιστεῦεν διαβολῆ non solum Bekkerus, cui in hac re non ita magna habenda
 est fides, Luciano abiudicat, verum etiam Sbrdt. Ego neutri possum astipulari: cf. particulas τοιγάρτοι (1 cf.
 Tim. 4), 2 καὶ γὰρ αἶ καί, 5 καὶ μὴν καί, 8 καὶ γὰρ ἄν καί, 5. 20. 31 ac saepius γοῦν, 10. 26 τοιγαροῦν. Nihil
 adicio de locis ep. 23 τὸ πάντων οἴκιστον, ὃ μὲν οὐκ εἰδώς sqq. et 11 τὸ ἐπαγωγὸν καὶ τιθανόν, de multis com-
 positionibus syllaba παν effectis (1 πάμπολυ, 5 παμμεγέθη, πάγκαλον, 10 πάμπολλαι), de eo, quod auctor libelli
 initium facit a depingenda tabula picta. Eiusdem verbi aut sententiae iterationibus abundare libellum iam Wiel.
 (VI p. 105) animadvertit.

¹⁷) Sed conferas velim ea, quae de hoc libro infra dicam. Hac in adnotatione ascribere mihi liceat Homeric
 in iis libris obvia, qui ab uno alterove spurii esse iudicantur et de quibus quin parum mihi adhuc liquere confitear
 facere non possum. Περὶ τοῦ οἴκου oratio, quam Sbrdt. propter diffusam verborum ab Luciano confici potuisse negat,
 has cum Homero habet rationes: 3 domus Menelai commemoratur, 4 arma Achillis (cf. Y 365—68), 9 Homerus
 atrii laudator exsistere debere dicitur, qui id ornaret epithetis ὑψόροφος ut Helenae gynaeeum (potius ὑψόροφος
 T 423 cf. Plut. Them. 14, ὑψόροφος Lob. Phryn. 706) vel αἰγλήεις ut Olympum (e. g. A 532. Ξ 243 Y 103), 13
 et 19 Sirenum mentio fit, 17 Ulixis (cf. T 217 sqq.), 18 Demodoci et Phemii (verba ἄτονι εἴκειν recurrunt apud

οὐδόν (sc. γήρας) cf. Hermot. 77 ἔξω τοῦ οὐδοῦ, similiter Ω 187 ἐπὶ γήραος οὐδῶ (cf. Herod. III 14). — Tyrann. 5 τίς καὶ πόθεν cf. τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν Φ 150 α 170, qui consensus forsitan non dedita opera effectus sit. Denique dial. mort. 26, 1 ζῶντα ὄραν τὸ φῶς simile est locis E 120 δ 833 et ib. 29, 1 μεγάλη βαίων in memoriam redigit Homericum illud μακρὰ βιβὰς (cf. H 213 O 307. 686).

Versus totos versuumque partes in prosam orationem solutas et ornandi causa ad aliam materiam accommodatas inveni hasce. Icar. 14 ἦν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλὺν πως ἀφέλης τῶν ὀμμάτων cf. E 127. — Tim. 9. τσαῦτα μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν πιότατα. καύσαντος cf. A 40. 41, ib. 10 verba ἀλλ' ἐκείνον μὲν διήμαρτον — ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς Homerum resipiunt cf. A 491 O 430 Θ 311. N 518 P 609 Θ 119. 302 Φ 171 Π 466 ζ 116. Planius Homerus significatur 37: οὔτοι ἀπόβλητά ἐστι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός, ubi Sbrdt. recte confert vs. Γ 65 οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. — De saltat. 85 ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι ἐμπειώτερος ἔσται cf. Z 352: τούτω δ' οὔτ' ἄρ' νῦν φρένες ἐμπειοὶ οἴτ' ἄρ' ὀπίσσω ἔσσονται. — Gall. 13 ὁ δὲ πατήρ ἀπάντων ἀνδρῶν καὶ θεῶν (= ἀνδρῶν τε θεῶν τε). — Nigr. 37 ἄκρον ἐπιλίγδην P 519. — ib. 4 σπεύδοντα αὐτὸν παρακαλεῖς cf. Θ 293. Metaphorice Homeri verba usurpantur tyrann. 14 οὐ πάννυ με ἢ τοῦ Κύκλωπος εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνεῖσθαι ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὐτὶν κατέδομαι cf. ι 369. — Cal. 24 ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐν φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγοντα cf. I 313. — Eun. 3 καὶ τὰ ἄθλα οἱ βοεῖη τις ἦν κατὰ τὸν ποιητὴν οὐδὲ ἱερῆιον cf. X 159. — Nav. 29 διεκόσμηι τό τε ἱππικὸν καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδώτας cf. B 554. — De hist. cscr. 49 scriptor neutrius partes sequi iubetur similisque esse Iovi Hom. ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν γῆν ὄρωντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν cf. N init. (at eae gentes bellum inter se non gerunt cf. Sbrdt.) Eundem locum parodice in usum suum convertit Luc. Icar. 11. — Adice im. 22 χρυσεῖη μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ Ἀθηναίῃ αὐτῇ ἰσοφαρίζειν cf. I 389. 90. Char. 19 οὐδὲν χεῖρον σὶ τοῦ Ὀμήρου εἴκασας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ cf. Z 146. — Philops. 1 vs. α 5 in prosam orationem solutus est, 10 ἦπια φάρμακα πάτιοντες cf. A 830. Peregr. 7 ἀλλ' ἐπ' αἰθομένοις τοῖς προτέροις ἐπέχει τῶν σπονδῶν cf. A 775. Non nullis locis sane, attente si legeris, numerum cognosces.

Luc. de merc. cond. 26), 16 epitheton ἡγήεις occurrit, 20 verba ἔπεα πτερόεντα, quae formula apud Luc. iterum atque tertium invenitur Pisc. 35 Here. 6. — In libello Περὶ πένθους, quem nemo praeter Ddfm genuinum esse arbitratur, cp. 5 mentio fit prati asphodelo consiti et Ulixis Homericī, 15 Stentoris (cf. E 785), citatur cp. 20 vs. Π 502 (= X 362), 24 Ω 602 et Y 225. Praeterea notandus mihi videtur locus cp. 2: ὁ μὲν δὴ πολὺς ὄμιλος — Ὀμήρω τε καὶ Ἡσιόδῳ καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι. Ceterum libellus ieiunus mihi videtur et aridus mirum quantum. In patriae encomio cp. 10. 11 complures inveniuntur Ulixis et Odysseae significationes. Hic quoque libellus Luciani esse indicatur ab uno Ddfio. — Tum a Sbrdtio Luciano abiudicantur libelli Scythia, ubi mentio fit Telemachi cp. 9, de electro, ubi cp. 5 Sirenes, Hesiodus (διάλεξις πρὸς Ἡσιόδον), ubi cp. 1 Telemus, vates Cyclopum (ι 509), et cp. 5 Troia, Hippias, ubi cp. 1 Agamemnon et Achilles commemorantur. Contra idem homo doctus Tragodopodagram Luciani esse cum censeat (Ziegeler Neue Jahrb. f. Philol. u. Pädag. 1879 H. 7 probante), ab aliis dissentit. Mentio fit in eo carmine τῆς Ἄτης v. 185 sqq. ut im. 21, tum v. 252 Πρίαμος ποδάρχης appellatur, quod verbum Homerus Achilli tribuit, v. 258 denique Podarces Homericus, Thessalum dux, commemoratur (cf. B 704. N 603). — Persaepe Homeri mentio fit in Demosthenis encomio, „libello, si quis alius, Luciano indigno, de quo iam Solanus alique recte indicarunt sermone scripto tumido, ab Luciani lepore, gratia et perspicuitate longe remouto, ut Kusterus indicabat, nec gravibus libero erroribus in iis, quae de Demosthene narrantur“ (Ddf. I p. IX). Cp. 1 Thesiagoras poeta Homeri diem natalicium mane in carminibus conficiendis occupatus celebrat, cp. 2 Homeri statuam in Ptolemaeorum templo esse dicitur. Tum Demosthenes et Hom. inter se comparantur nonnullis ex Homeri carminibus allatis. Sed nescio an iusto diutius in libello Pseudoluciano versatus sim.

Restat, ut proverbiiis Homericis, quae commemoravi, pauca adiciam. De aliis generibus proverbiorum velut de personis, quae in proverbiorum consuetudinem venerunt (e. g. Nireus), alio loco agam. Ceterum Homerum ipsum illo munere functum esse, testimonio est locus Sat. 6 *τυφλὸς ὥσπερ Ὅμηρος*. Libellus, qui *περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ συνόντων* inscribitur, abundat proverbiiis¹⁸⁾ cf. ep. 1 et 3. „Celebrata autem est Luciano de abundantia rerum sine ullo labore parta“ (Schwid. II p. 58) formula *σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα πάντα φνέσθω* petita ex ι 109. 123, cf. Phalar. II 8, paras. 24, Saturn. 7. 20. Denique huc illud τὸν *Μενέλαον αὐτόματον ἦκοντα* adice (conv. 12), quibus verbis respondetur *ἀφραίνεις Μενέλαε* (H 169) et *ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῶ* (A 24). Sed haec parodiam tangunt. Ad exemplum Homericum fictum est proverbium *ἀνίπτοις ποσί* rhet. praec. 14 (*ἀλλ' ἄ. — φησὶν ἡ παροιμία — ποσίν*), Dem. 4. Pseudol, 4 cf. Z 266 *ἀνίπτοις χερσίν*.

Multo maior est copia eorum locorum, quibus verba ex poematis translata esse facili negotio numero cognoveris. Ab versuum partibus apud Lucianum obviis ut incipiam, primum hosce ascribam locos: Icar. 10 *ὥστε δὴ τὸ τοῦ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἂν ὄρμησα πιστεύειν τινὲ αὐτῶν, ἕτερος δὲ με θυμὸς ἔρκεν = ι 302¹⁹⁾*, 27 *οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὀμηρὸς πον λέγει —, οὔτε σῖτον ἔδουσιν οὔτε πίνουσιν αἰθοπα οἶνον* cetera; E (non Θ [Z.]) 341 „ubi vide cum Luciano consentientes schol. Venetum et Eustathium“. Fr. — Rhet. praec. 11 *οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν* (Z 142) i. e. nos mortales. Icar. 29 homines *ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης* appellantur (Σ 104) cf. apol. 14. — Prom. 4 *ἀναίτιον αἰτιάσθαι = N 775*, 17 *μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας* (A 423) cf. Iupp. tr. 37, 18 *δωτηῆρας ἐάων = θ 325*, 19 *ἐλίσσομένη περὶ καπνῶ = A 317* cf. sacrif. 9; sed vide, quae infra de eo libro sim dicturus. — De salt. 4 is, qui spectaculum vidit, *τερψάμενος νεῖται καὶ πλείονα εἰδώς* (μ 188.). — Zeux. 10 *δίφροι δ' ἀνεκνυβαλίαζον* (II 379) et *κείν' ὄχεα χροτάλιζον* (A 160). — Gall. 8 *ἀμβροσίην διὰ νύκτα* B 57. cf. somn. 5. — Ver. hist. I 3 verba, quibus Luc. senem in ventre beluae alloquitur, Homericis sunt similia: *ὦ πάτερ* item de homine ignoto utitur Hom. e. g. η 48, tum cum verbis *δαίμων δέ τις — ἡμᾶς ἦγαγε* cf. φ 201 *ἀγάγοι δέ εἰ δαίμων*. — Hermot. 24 *ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην* (E 201 = ι 228). — Am. 48 *ὦ παῖδες τέ νέοι καὶ μόννηχες ἵπποι*. Totus vs. nusquam exstat apud Hom. — Cal. 12 *τῶ δ' ἐπιστοχάζονται* cf. Γ 79 *τῶ δ' ἐπεστοιχάζοντο*. — De merced. cond. 23 *ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῶ* cf. τ 341 *ἄ. ἐνὶ κοίτῃ*, 26 *οὐκ αἰοντι ἔοικεν* cf. ψ 43 *ο. ἄ. εἰκώς* (de dom. 18). — Bis accus. 2 *κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν* cf. Iupp.

¹⁸⁾ Proverbiorum in Luciani scriptis uberrima latet copia, quam conguessit Schwidopius in altera parte „Speciminum observationum Lucianearum“ (Programmata gymn. Kniphov. Regimont. 1848—72, quae utinam seorsum edantur!) En multitudo proverbiorum in libro *περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ συνόντων*: 12 *ἐκ τῶν Λιδὸς δέλτων ὁ μάρτυς*, 13 *ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα*, ib. *τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας*, 20 *τὰ Κροίσου τάλαντα*, τὸν *Μίδα πλοῦτον*, 21 *ἐπὶ Μανδροβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα*, 25 *τί γὰρ κοινὸν λύρα καὶ ὄνω*; 26 *ὀπόσην οἱ ἔλαφοι τὴν χολήν*, 29 *ὄτα καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοί*, 30 *λέων κρόχη δεθείς*. Nec minor est copia proverbiorum in apologia, quae cum illo libello coniungenda est 1 *ὀστράκον μεταπεσόντος*, quod desideratur apud Schwidopium et in indice editionis Ddfianae, ib. *τὸ ἄνω τοὺς ποταμοὺς χωρεῖν*, τὸν *ἕτερον πόδα ἐν πορθμείῳ* (sc. Charonis), 6 *ἐς τὸν κόλπον πτύσας* cf. Nav. 15, 9 *ἦλω ἐκκρούειν τὸν ἦλον*, 11 *τοσοῦτός ποτε λιμὸς κατάλαβοι τὸ Ἄργος*, ὡς *τὴν Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν*, 11 *δὶς διὰ πασῶν πρᾶγμα*, proverbium ab arte musica petatum.

¹⁹⁾ Ib. 24 Iupp. versibus utitur „Arati vs. 2 sq., quae in Prometheo II c. 14 iterum allata sunt et ad eadem in Nigrino ep. 16 allusum est“ (Fr.) *μεστὰ δὲ Λιδὸς πᾶσαι μὲν ἀγνυαί, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ὀγοραί*; sed cf. Hom. e. g. β 388.

trag. 1. — Dial. mort. 15, 2 ἡμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός *I* 319; 16, 9 μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. — Men. 21 ἀτὰρ οὐ θέμις cf. *II* 796. x 73. Somn. 2. — Bacch. 7 νυφάδεσσιν εἰκότες χειμερίησιν *Γ* 222. — Deor. conc. 6 Iupp. de Asclepio πολλῶν ἀντάξις ἄλλων (*A* 514).

Iam ad ea verba verborumque coniunctiones mihi in hac parte dissertationis transeundum est, quas Luc. versibus, quos ipse composuit, immiscuit. Ac primum quidem ver. hist. *II* 28 versus, quibus Luc. ab Homero ex insulis beatorum rediens donatur, Homericam continent: Λουκιανὸς τάδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν Εἶδέ τε καὶ πάλιν ἦλθεν ἐὴν ἐς πατρίδα γαίαν (*B* 140 φίλην ἐ. π. γ.). Tum carmen nuptiale conv. 41 dignum est, quod commemoretur: v. 1 ἢ οἴη; οἴη apud Homerum, de Hesiodo ut taceam, eundem locum vs. obtinet e. g. φ 283; vs. 2 ἄνασσα de femina mortali ξ 149; ἐτρέφει ἐνδυκίως cf. ψ 90 ἔτραφέ τ' ἐνδυκίως; vs. 5 καὶ σὺ δὲ χαῖρε cf. ε 205 σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης, θ 413 καὶ σὺ, φίλος, μάλα χ. Item in oraculo Apollinis Iupp. trag. 31 vestigia inveniuntur Homeri: Κέκλυτε sqq.; ad vs. 2 cf. ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν π 292 τ 11; vs. 3 μύθοισι κορυσσόμενοι πυκνοῖσι cf. γ 23 οὐδέ τί μω πεπεύρημαι π.; 4 ἔτεραλκεί κλωγμῶ; 7 δὴ τότε (sine ἡμὸς δὲ praecedente). Denique oracula duo Sibyllae de mort. Peregr. 29. 30 referta sunt vocibus Homericis cf. in priore vs. 1 ὄχ' ἄριστος (e. g. *A* 69 γ 129); 2 Ζηνὸς ἐριγδούπου (= *O* 293 cf. praeterea e. g. *E* 672), πῦρ ἀνακαύσας cf. η 13 ἢ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, 231 καὶ τότε π. ἄ. (Papius nullos praeterea locos affert nisi Herodoti e. g. VIII 9); 3 ἐς μακρὸν Ὀλυμπον (cf. μακρὸς Ὀ. *O* 193, ἐς μ. Ὀ. *A* 402 Θ 410 *O* 79 Σ 142 locosque alios, quibus κατὰ et πρὸς μ. Ὀ. inveniuntur); 4 δὴ τότε; 6 Ἡρακλῆϊ ἀνακί cf. υ 194 βασιλῆϊ ἀνακί, item versum concludens *N* 282 (ἦρωϊ ἀνακί). Oraculum alterum ex priore δὴ τότε repetit, quia illius parodia est. Praeterea cf. 2 θυμὸν ὀρινθεῖς cf. e. g. Ω 467 θ. ὀρίνης, 3 οἱ οἱ ἐπονται cf. ο 262 οἱ τοι ἐπονται, *A* 91 οἱ οἱ ἐποντο alios locos multos 4 ἀποικομένοιο λύκοιο cf. α 135 ἄ. ἔροιτο, 253 ἀποικομένον Ὀδυσῆος, 5 μένος Ἡφαίστιοιο cf. locos ab Seilero s. v. μένος allatos, 6 πάντας Ἀχαιοὺς e. g. *A* 15. Omnia me observasse contendere non ausim. Ab Ziegelerō harum omnium similitudinum ut complurium aliarum ratio habita est nulla.

Versus ex Homeri carminibus ornandi causa translati, quos quidem alia occasione oblata neque attulerim adhuc neque sim allaturus: Icar. 13 Empedocles se deum esse negat versu adhibito π 187 οὐτίς τοι θεός εἰμι, τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσκεις; 19 Menippus se volavisse narrat δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους (*A* 222), 22 καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναντες ἔτεινον τὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἐνθα μὲν οὐτε βοῶν οὐτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα (x 98, cui versui praecedunt verba ἔστην δὲ σκοπιῆν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών), 23 Iupp. Menipp. interrogat τίς πόθεν εἶς cetera (α 175), 25 Iupp. omnibus se posse obsequi negat: ἀλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατῆρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν (*II* 250, „ubi est τῶ δ' ἕτερον“ Fr.), 28 Men. se somnum capere potuisse negat: ἄλλοι μὲν ἴα θεοὶ καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ Εὐδὸν παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος (*B* 1 sqq. Δία δ' mutato in ἐμὲ δ') Cum. bis accus. 2 Iupp. ipse his verbis utatur, eo, quem nunc tractamus, loco quasi parodia quaedam statuenda est. Porro Icar. 30 ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες, οὐτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμοι οὐτ' ἐνὶ βουλῇ (*B* 202), 33 ἢ καὶ κτανέησιν ἐπ' ὀφρούσι νεῦσε Κρονίων (= *A* 528) („Iovem h. l. Lucianus plane ut ipse Homerus describit“ Fr.). — Tim. 35 Mercurius Timonem alloquitur: τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε = *O* 202, ubi Iris iisdem verbis Neptunum Iovis imperio iratum appellat (Sbrdt.). — Somn. 5 θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος Ἀμβροσίην διὰ νύκτα = *B* 56. 57. — Piscat. 5 Plato Luciano minatur versu *T* 57, ib. 42 μάλα πολλοὶ amplificatur versu *B* 468,

non 46, quem falso affert Z., errore captus typographi editionis Sbrdtii: *μυρῖοι ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθρα γίννεται ὄρη* (cf. ι 51). — De saltat. 36 saltatorem scire debere dicitur *κατὰ τὸν Ὀμηρικὸν Κάλχαντα τὰ τ' εἶντα τὰ τ' ἐσόμενα πρό τ' εἶντα*, 85 de pantomimorum eventu *θαῦμά μ' ἔχει ὡς οὔτε πῶν ἰάδε φάρμακ' ἐθέλχθης* (x 326). Ibidem saltatio idem efficit, quod Mercurii caduceus, qui *ἀνδρῶν ἕμματα θέλγει, ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει* (ε 47. 48). — Pseudol. 27 A 233 primo verbo mutato coniunctum affertur cum E 293 (illum vs. neglexit Z). — Nigr. 17 = λ 93 *ἴππ' αὖτ', ὧ δύστηνε, λιπὼν φάος ἠελίοιο* (i. e. Graeciam) *Ἥλυθες*; 18 *ἐκ ἀνδροκτασίης ἕκ θ' αἵματος ἕκ τε κνδοιμοῦ* (i. e. Roma) = A 163. 64, 37 de oratione Nigrini: *βάλλ' οὔτως, αἶ κέν τι φῶς ἀνδρεσσι γένηται*. — Pro im. 20 adulatorem dicit Lucianus de equo versu usurum esse Y 227 *ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θεόν οὐδὲ κατέκλων* (—κλα Luc.) et ad domum laudandam δ 74 (non 14 Z.) *Ζηρός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή*. — Herc. 8 *οἶην ἐκ δακέων ὁ γέρον ἐπιγοννίδα φαίνει* i. e. quantum valeat (= σ 74, non ψ 37 Z.) — De merc. cond. 20 X 495 *χείλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερώην δ' οἶκ ἐδίηνε* cf. Apol. 6. Demonax vs. adamavit I 320 (*κάτθαν' ὁμῶς cetera*) Dem. 60²⁰) — Conv. 25 in litteris Hetoemoclis ad Aristenaetum datis invenitur A 533. — Herc. 7 de senectute Luciani Θ 103 sq. *σὴ δὲ βίη λέλυται cetera*. — Alex. 5 *ἠπίστατο δὲ κατὰ τὴν Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναικα φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλά μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά* (δ 230). — Char. 7 Luc. lepide Mercurium versibus E 127 sq. quasi cantione quadam utentem fingit. — Im. 22 *οὐ δέμας οὐδὲ φωνὴν οὔτ' ἄρ φρένας οὔτε τι ἔργα* (= A 115). — Iupp. tr. 45 *μάρπτει ἐξείης ὅς τ' αἴτιος ὅς τε καὶ οὐκί* = O 137. Adde vs. K 3. 4 Gall. 25 et T 354 (non 344 Z.) fugit. 30 citatos. Versus Homeri paene omnes ascripsi et, qui quoque loco rerum conexus esset, plerumque exposui, ut, quemadmodum Luc. Homeri verba in suum converterit usum, cerni posset. Parodia enim nullo eorum, quos attuli, locorum statuenda est.²¹) Quid multa? Quae Luc. de veteribus philosophis dicit, cum eos alloquatur (piscat. 6): *κατὰ τὴν μέλιτιαν ἀπανθισάμενος ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις*, — *οἱ δὲ ἐπαινοῦσι καὶ γνωρίζουσιν ἕκαστον τὸ ἄνθος, ὅθεν καὶ παρ' ὅτου καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας, τὸ δ' ἀληθὲς ὑμᾶς καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον* —, ea transferri possunt ad carmina Homerica.

Parodiae, ad quas enumerandas iam pergo, non solum versibus integris vel versuum partibus efficiuntur, sed aliis etiam rationibus. Velut Icar. 10 epitheta Homerica *ὑψιβρεμέτης* (e. g. A 354 M 68 ε 4 ψ 331, non nisi de Iove usurpatum) et *ἠγγένειος* (de leonibus O 275 P 109 Σ 318 δ 456) ad aetatis Lucianae philosophos transferuntur. Tum Icar. 11 Menippus terram desuper intuetur *ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς ἐκείνος, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἵππομόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν* (cf. N 46). „Eodem loco utitur de hist. cscr. 49 init., ubi recte libri ut est in ipso Homero *ἵπποπόλων*“ (Fr.), alia, ut vidimus, ratione atque hoc loco.

²⁰) De quo conferas velim Fritzschi Lucian. II, 1, p. 188 sqq., III, 2, p. VI sqq., J. Bernays Lukian und die Kyniker p. 104. 5, A. Schwarz Zeitschr. f. d. österr. Gymnas. 1878 p. 561—94, E. Ziegeler N. Jahrb. f. Philol. 1881 p. 327—335, O. Wichmann Jahresber. d. phil. Vereins zu Berlin 1880 p. 210—16 Neue Jahrb. 1881 p. 872 sqq.

²¹) Am. 5 vss. K 85 et I 191, 31 A 156, 32 Θ 15 citantur, quod hoc loco commemoro, quia libellus ab uno Sbrdtio Luciano adiudicatur. Mihi suspicionem moverunt cum *ἀπαξ λεγόμενα* cp. 1 *κατευφραίνω* et *ὑπερκηλέω* tum cp. 5 *ἔα τὴν μνήμην ἐναυλον ἔχω* coll. loco somn. 5 *ἠ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἐναυλος*, non multum tribuenti verbo *ἀρχῆθεν*, quod Bekk. anecd. gr. 7 Atticum esse negat. cf. Wiel. VI 455 sq.

Sequitur, ut versus versuumque partes parodice adhibitas per singulos Luciani libros enumeremus. Dial. mort. 11, 1 ἢ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ ex Ψ 724 translatum est a pugnantibus ad homines divites, quorum alter alterius heredem se fieri vult. Tum in libro, qui *συμπόσιον* inscribitur, risus eo movetur, quod verba, quibus virorum fortium pugnae describuntur, transferuntur ad ebriorum philosophorum altercationes. Cp. 17 Histiaeus grammaticus vss. recitat: καὶ δὴ συνέφερον, inquit Luc., ἐς τὸ αὐτὸ τὰ Πινδάρου καὶ Ἀνακρέοντος —, μάλιστα δ' ἐκεῖνα ὥσπερ προμαντιεύμενος τὰ μέλλοντα „σὺν ᾧ ἔβαλον ρινούς“ (A 447) et „ἐνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν“ (uterque locus a Fr. emendatus est) = A 450. Cp. 42 cynici de ave tosta decertant ὥσπερ τὸν Πάτροκλον ἀνθέλκοντες cf. P 262 sqq. Hic parodia tribus modo verbis ὥσπερ τὸν Πάτροκλον effecta est. Item parodia inest in cp. 44 κάκεινον μὲν ἄμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἄλλη (A 233) cf. Pseudol. 27 Tim. 10. Eodem valet verbum ἀριστεύειν ibidem usurpatum (cf. Tim. 50), 45 vocabulum λάξ, αἶμ' ἐμέων (κατὰ τὸν αὐτοῦ Ὀμηρον) cf. O 11, 47 πικροὺς γάμους ἐορτάσας cf. epitheton πικρόγαμος a 266. δ 346. ρ 137. — Tum liber Ζεὺς τραγῳδός abundat parodiis. Postquam cp. 1 Mercurius versum tragoediae in parodiam detorsit, Minerva eodem modo utitur versibus Homericis. Risus autem movetur, quod verba ex carminibus Homericis, in quibus Iupp. deorum hominumque est pater omnipotens, transferuntur ad eundem quidem Iovem, sed misere afflictum, cum ipsius deorumque omnium in conspectu duo philosophi inter se disceptaturi sint, sintne di an non. Vs. 1 = Θ 31 (mutato ὦ in ναί) = α 45; vs. 3 = A 363 (mutato ἄμφω in ἦδη); vs. 5 verba ὄχρὸς τέ σου εἶλε παρειάς = Γ 35 (cf. Philopatr. 1). Hos, quos commemoravi, versus in parodias detortos Z. quoque refert. Adicias velim alia Homeri vestigia: vs. 2 γοννοῦμαί σε θεὰ γλανκῶπις Τριτογένεια, quibuscum cf. ψ 74 (γοννοῦμαί σ' Ἀχιλεῦ) ξ 149 χ 312. 344; θεὰ γλανκῶπις locis innumeris invenitur, Τριτογένεια versum concludens A 515. Vs. 4 κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν cf. bis accus. 2, 5 βαρὺ στενάχεις cf. Θ 334 (βαρέα στενάχοντα) N 423. Cp. 5 Mercurius deos ad concilium convocat versibus ex locis Θ 8 Y 7 I 535 B 281 N 227 (= Ξ 70) commixtis. Cp. 14 Iuppiter: Κέκλυτέ μεν sqq. = Θ 5²²) Cp. 18 idem: ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε (= H 99); 35: σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Δᾶμῖς γε πύθῃται (H 195 i. μ. Τρωῶές γε πύθωνται).

Parodiarum in libro *Ἀλιεύς* obviarum simile est genus atque in convivio. Nam in utroque libro de pugnantibus sermo fit, in utroque philosophi ludibrio habentur. Cp. 1 respicit ad B 363 et H 164, 3 ad X 262, tum sequuntur duo versus commixti ex locis Hom. K 378, A 23, A 131, K 447. 48 nonnullis verbis mutatis, denique cp. 5 T 57. et cp. 41 duo versus mutati ex Σ 507. 8. Restat, ut fugit. 30 vss. A 312. 12 A 225 B 202. 246. 214 in parodiam detortos esse commemorem. Parodia hoc loco non tam eo effecta est, quod nonnulla immutavit Luc., sed eo, quod mulier iurgiosa maritum, cynicum quendam, increpans, verbis Homericis utitur atque iis quidem, quae de Thersite dicuntur, sed ipsa verba ἐριζέμεναι βασιλεῦσι risum movent.

Ut iam pergam ad eos locos, quibus res ab Homero narratae vel tactae a Luciano commemorantur, initium faciam ab eis, quibus his ipsis verbis se Homerum quasi testem producere dicit. Ac primum quidem illo teste utitur ad comprobandas res ad communem vitae usum pertinentes. Zeux. 2 Homerum iure novissimum quodque carmen iis, qui audiant, esse gra-

²²) Cp. 15 Luc. prooemium primae orationis Olynthicae Demosthenis in usum suum convertit. Eo non Demostheni illudit, quem plurimi aestimat (cp. 23 ὁ θαυμαστός A.), sed suae aetatis rhetoribus: οὕτω γοῦν (sc. aliorum orationes declamantes) ὀλίγα ἐναλλάττοντες — οἱ πολλοὶ νῦν ἠγορεύουσιν.

tissimum dicere ait (cf. *α* 351 sq.). Am. 23 Charicles Socraticis illudens, quod, cum se virtutis, non corporis amatores esse dicant, pueros senibus anteferant, credantne illi, interrogat, pulchrum idem esse, quod bonum, deforme, quod malum; at in corpore deformi inesse posse sapientiam et eloquentiam, in pulchro pravitatem dicere Homerum. Tum afferuntur vs. *θ* 169 sqq., *ρ* 454. Sed vide p. 14. Cal. 10 sibi ipsum, qui aliis velit, nocere, comprobatur vs. *Σ* 309. Homeri verba ad usum dicendi Graecorum illustrandum afferuntur Pseudosoph. (quem librum Bekk. obelo notavit) cp. 11, ubi vs. *π* 44 citatur, ut interesse inter *ἤσο* et *κάθισον* appareat. Similiter pro laps. in salut. 2 *I* 225 argumentum eius rei affertur, quod *χαῖρε* in salutatione matutina recte adhibeatur, item cp. 6 *ω* 402.

Multo saepius fabulas ab Homero de dis deabusque et de hominibus narratas repetit Lucianus. Ex hac rerum ab utroque tractatarum ratione persaepe verborum similitudinem atque adeo aequalitatem esse profectam mirum esse non potest. Ac primum quidem fabularum de dis narratarum Homerus Luciano fons est uberrimus. Men. 3: poetae, ut Homerus et Hesiodus, de pugnis dissensionibusque non modo heroum, verum etiam deorum ipsorum narrant ac de eorum adulterio, vi, rapinis, litibus: patrem imperio depulsum, fratrem suam ipsius sororem in matrimonium duxisse. Sat. 5 sacerdos Saturni Homerum et Hesiodum testatur, fabulas de deo pervulgatas esse veras, enarrantes, illum suos Rheaeque liberos devorasse, hanc ei lapidem pro Jove comedendum dedisse, qui patrem regno expulerit et in Tartarum deiecerit (cf. *Ξ* 203, *Θ* 479 sqq. *O* 225). Sane locupletissimus testis est Hesiodus (cf. theog. 137. 452 sqq.), quem Saturnus cp. 6 *τὸν ποιμένα, τὸν ἀλαζόνα* appellat.

Rerum in dialogis mortuorum tractatarum Lucianus partem maximam ex Homero deprompsit; cf. Wiel. II 195 adn. Vita moresque mortuorum plane consentiunt cum Homeri carminibus. Singula postea afferam. Idem iudicandum est de dialogo *Μένιππος*. Illi enim dialogi non id solum spectant, ut opinionem, quam veteres de mortuorum animis habuerint, ludibrio habeant, cuius gravissimus vindex exstitit Homerus, verum etiam ut, quam vana omnia mortalium bona sint, luculenter demonstrant.

Item dialogi marini nonnullas res ab Homero narratas continent. Ceterum eos Luc. cum conscriberet, mihi minus deis illudere voluisse videtur quam in dialogis deorum. Neque enim in iis invenitur merum ludibrium, sed complures tabulas pictas describere iure tuo contenderis. Quodsi Wiel. existimat, dialogos 14 et 15 conscribentem Lucianum tabulas pictas, quae revera exstitissent, ante oculos habuisse, ne ego quidem ab eo dissenserim. Similitudine rerum hic quoque verborum consensus efficitur: cf. 2, 1 *ἔξω βέλους*, 2, 2 *τὸ πῦρ ἀνέκασα* (cf. e. g. *ι* 251). Quare hae verborum translationes adiciendae sunt ad illas, quas supra attuli. Alterius dialogi argumentum sumptum est ex Homeri *ι*. Quid sibi velint verba cp. 3 *ἐντειλάμενος τῷ κριῶ ὅποσα ἔχοῃν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ* collata cum *ι* 447 sqq., non possum equidem coniectura assequi. Homericum enim loco nihil inveni, quod eis verbis respondeat. Materiem dialogi 4 praebuit Luciano narratio Menelai, quae est in libro *δ*. Menelai Lucianei non esse tantam credulitatem quantam Homericam, ut animadvertit Wiel., aequum est²³⁾. Eadem

²³⁾ Wiel. II 78 adn. 1: „dass sich Proteus vor seinen Augen auch in Wasser verwandelt habe, sagt Homer zwar nicht ausdrücklich, aber Lucian glaubt es voraussetzen zu dürfen, weil die Tochter des Proteus, Eidothea, dem Menelaus vorausgesagt hatte (*δ* 417. 18): *πάντα δὲ γιγνόμενος, πειρήσεται ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν Ἐρπεται γίγνονται καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαῆς πῦρ*. Ceterum ad eundem locum respicit initium libri *περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς: ὁ κακοδαίμων II. — αὐτὸ δὲ ἐκεῖνο τὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ Πρωτέως ἔπαθεν*.

intercedit ratio inter dialogum 11 et Homeri Φ . Vulcanus flumen ardore suo comburit cumque eo τὰς πιπέλας καὶ μυρτίκας, ὅπτησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς καὶ τοὺς ἐγγέλεις (cf. Φ 350. 53). Denique dialogi 13 argumentum respicit ad fabulam, quae de Tyrone circumferebatur (λ 236 59). Verba cp. 2 ἔφησθα γὰρ ἀπιὼν ὅτι Ποσειδῶν ἦσθα, ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτὴν, non prorsus consentiunt cum iis, quae Homerus narrat; sed suspicatus est Epipheus, hoc ita se habuisse. Verba ex Homero sumpta sunt cp. 2 περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα = λ 243. π. δ' ἄρα κ. περιστάθη.

Maior etiam multitudo rerum ex Homero translata est in dialogos deorum, quo effectum est, ut verba quoque Homerica in his recurrant permulta e. g. 5, 2 ὁ βασιλεὺς καὶ ἀπάντων πατήρ cf. gall. 13. Vulcanus pincerna deridetur praeunte Homero A 599. 600. 5, 4 epitheton Homericum ῥοδοδάκτυλος de Ganymede adhibetur; 7, 4 de Mercurio modo nato verba dicuntur ὑπόπιερος δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θανμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς, cf. ε 47 sqq., ubi modo de caduceo oratio fit. Mercurius ψυχαγωγός inducitur ω init., ubi caducei quoque mentio fit, quem locum neglegit Wiel. Porro 8 Minerva γλαυκῶπις appellatur, 17 Mercurius Apollini adulterium Martis et Veneris narrat, 19 Minerva Cupidinem in Tartarum se deiecturam esse minatur τοῦ ποδὸς λαβομένην; cf. A 591 ποδὸς τεταγών et Char. 1; 19, 2 ἐκηβόλος de Apolline adhibetur, 20 (iudicium Paridis) Iuno: ὅτι μὴ μόνας, inquit, ἔχω τὰς ὀλένας λευκὰς μηδὲ τῶ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ib. Venus cingulum deponere iubetur et Minervae τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων commemoratur. In cp. 12 verbum πολεμιστής occurrit Homero usitatissimum e. g. E 602, praeterea Pindaro (Nem. 4, 27 Isth. I, 4, 28). Ib. πολέμου καὶ μάχης: similiter verba idem significantia coniunguntur apud Hom. cf. πόλεμος καὶ δηϊότης e. g. E 348. In cp. 15 verbum περιχυθεῖς attribuitur τῇ χάρει cf. ψ 159, ἡμερτός invenitur B 751. Accedit, ut θῆσει pro eo quod est „efficiet, reddet“ usurpatum Homerum resipiat. Denique Ἰμερος in cingulo Veneris inest Ξ 216. Restat, ut in dial. 21 duas fabulas Homericas significari adiciam, altera de catena aurea Iovis (21, 1 cf. Θ 18 sqq.), altera de Neptuno, Iunone, Minerva Iovem vincturis (21, 2 cf. A 399 sqq.).

His, quae modo attuli, alia adicere mihi in animo est. Ab Iove ut incipiam, versus Homericus Θ 18 sqq., quibus deus, se, si vellet, omnes deos deasque totamque terram cum mari aurea catena ab Olympo pensurum esse ait, ab Luc. plus uno loco tanguntur; cf. Iupp. conf. 4, ubi verba αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαι αὐτῇ τε θαλάσση citantur, Iupp. trag. 14. 45, ubi eadem verba afferuntur, de hist. escr. 8, Hermot. 2 [de astrol. 22]. Tum ad locum A 399 sqq. Lucianus respicit etiam Iupp. tr. 40: ὡς ἐπεβούλεον συνδῆσαι αὐτὸν ἢ θυγάτηρ καὶ ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ γυνὴ καὶ εἴ γε μὴ τὸν Βριάρεων ἢ Θέτις ἐκάλεσεν ἐλεήσασα τὸ γινόμενον, ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς συναρπασθεῖς. Iupp. comissatum abisse μετ' ἀνύμονας Αἰθιοπῆας (A 423) identidem dicitur e. g. Iupp. trag. 37, Saturnum imperio depulisse Tim. 4. — Char. 3 Θ . ὁ ποιητὴς φησι τοὺς Ἀλωέως νείας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, εἶτι παῖδας ἐθελῆσαι ποτε τὴν Ὀσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπασάντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, quae prorsus consentiunt cum iis, quae narrantur λ 305 sqq. Citantur praeterea vss. 315. 16, non 305 (Z).

Iupp. trag. 10 Apollinis Homericus mentio fit, quem a poeta πολύχρυσον καὶ πλούσιον appellari dicit Mercurius, non prorsus recte, nam epitheton πολύχρυσος Homerus aliis cum personis tum locis, Apollini verbum χρυσάορος tribuit (cf. e. g. E 509). Sed leves sunt tales errores nec saepe offendunt. Contra ibidem Venerem Lucianus ab Homero ἄνω καὶ κάτω τῶν δαψαρδιῶν

appellari χρυσῆν iure autumat, cf. dial. mort. 9, 3, im. 22, pro im. 24. 25 [Charidem. 11]. Fabula, quae est de Martis Venerisque adulterio ab Homero (9 266 sqq.) tradita narratur in dialogo deorum 17 eiusque mentio fit dial. deor. 12, 2. 15, 2, Gall. 3, de saltat. 63, [am. 13²⁴) εὐτυχέστατος θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεὶς Ἄρης, de astrol. 22]. Quid mihi de locis Philopat. 6 sacrif. 7 videatur, videas velim infra. Vulcani ex caelo deiectionis mentio fit Char. 1 ἢ ὅπερ τὸν Ἥφαιστον πρόην ἐποίησε ῥίψη καμὲ τεταγὼν τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα καὶ αὐτὸς παρέχοιμι οἰνοχοῶν cf. A 590. 91. 99. 500; ib. 8 Homerus Charonis navicula vehens canit ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε καὶ ἄλλα cf. ε 291 sqq. Hercules in Olympo, post mortem versans commemoratur dial. mort. 15, 1, quo verba Homeri καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην translata sunt ex λ 603. Tum dei deaeque inter se manus conserentes (Hom. Y) inducuntur Iupp. trag. 40, Diomedes cum Venere, Mars cum Minerva pugnantes (citatur vs. Y 72 Ἀητοῖ δ' ἀντίεστη σῶκος ἐριούνιος Ἐρμῆς) et ibidem Diana Oeneo irata commemoratur sibi non sacrificanti (cf. I 533 sqq.). In deorum dearumque numero referam etiam Calypso, cuius antrum Luc. ver. hist. II 36 non aliud esse ait atque Homerus id descripserit (cf. ε 55 sqq.). Sirenum nomen proverbii locum obtinuisse hisce testimoniis comprobatur: Nigr. 3 ὁ δ' ἀρξάμενος — περὶ τούτων λέγειν — τοσαύτην τινὰ μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς Σ. ἐκείνας — ἀποδείξαι· οὔτω θεσπέσια ἐφθέγγατο (cf. μ 158 sq.); ib. 19 ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν Ὀδυσσεῆα μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ μὴ δεδεμένον τὸ χεῖρε, δειλὸν γὰρ, μηδὲ τὰ ὄτια κηρῶ φραξάμενον, ἀλλ' — (cf. μ 166 sqq.), cui locus similis est de saltat. 3 πρὶν λάθης τελέως ὑπὸ τῶν ἐν θεάτρῳ Σ. κατεσχημένος, cf. im. 14, cal. 30, Char. 21.

Omnibus dis deabusque potentiolem esse τὴν Εἵμαρμένην plus uno loco scriptum videre possumus apud Luc. ita, ut teste Homero utatur. In dialogo Ζεὺς ἐλεγχόμενος cynicus quidam Iovi probat, quae vulgus credat de dis et Parcibus, de Εἵμαρμένη, de Προνοίᾳ, sibi non constare: εἰπέ οὖν μοι εἰ ἀληθῆ ἔστι τὰ περὶ τῆς Εἵμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν, ἃ ἐκεῖνοι (sc. Ὀμηρος καὶ Ἡσίοδος) ἐρραψωδῆκασιν, ἄφνικτα εἶναι ὅποσα ἂν αὐταὶ ἐπινῆσωσι γιγνομένων ἐκάστῳ; cf. Hes. theog. 218. 19 Κλωθὴ τε Λάχεσίν τε καὶ Ἄτροπον, αἱ τε βροτοῖσι Γεινομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθὸν τε κακὸν τε, qui vss. „omittuntur apud Stobae. Ecl. I 4, 28 p. 124, quamquam adduntur I 6, 4 p. 168“ (Schoem.), et Y 127. 28: ἄσσα οἱ Αἴσα Γεινομένων ἐπένησε λίνῳ; cf. apol. 8, ubi Lucianus se excusari posse dicit versibus Z 488 et Y 128. His verbis opposita sunt, inquit, ea quae sunt Y 336 μὴ καὶ ὑπὲρ οἴραν δόμον Ἄιδος εἰσαφίκηαι, quoniam dei quoque fato subiecti sunt (cf. Iupp. tr. 25. 32). Huc addendus est locus, quo Ἄτη commemoratur: im. 21 κατὰ τὴν Ὀμήρου (cf. I 502 sqq. T 92) Ἄ. ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κραάτων βεβηκότα καὶ τὸ ὑποδεέστερον πατοῦντα; v. Lehrs, pop. Aufs.² p. 416 [Trogodop. v. 185 sq.]. Ubique Homerus Luciano materiam praebet neque quidquam hic eorum, quae ex illius carminibus in sua opera transfert, immutat (Wiel. II, p. 5.).

Idem cognoscemus, cum fabulas de heroibus aliisque viris narratas apud Lucianum obvias considerabimus. Ulixidis nomen, quod in proverbium venit (cf. dial. mort. 9, 4 Ὀδυσσεῶς συνετώτερος

²⁴) Vide p. 14. Ceterum videtur mihi auctor Amorum Luciani mortuorum dialogos ante oculos habuisse, cum verba ascriberet (22) εἴ γε μὴ δικαστῆ Τειρεσίᾳ προσεκτέον, ὅτι ἡ θήλεια τέρψις ὄλη μοίρα πλεονεκτεῖ τὸν ἄρρενα, respiciens scilicet ad dial. mort. 28, 1.

cf. Tim. 23), si res ab Homero narratas in Luciani operibus conquirere voles, invenies permultis locis, quos omnes afferre longum est: ver. hist. I 3 ἀρχηγὸς αὐτοῖς (intell. eis, qui ficta narrant) καὶ διδάσκαλος τῆς βωμολοχίας ὁ τοῦ Ὀμήρου Ὀδυσσεύς, τοῖς περὶ τὸν Ἀλκίνοον διηγούμενος ἀνέμων τε δουλείαν καὶ μονοφθάλμους καὶ ὁμοφάγους καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους ἑτερατεύσατο πρὸς τοὺς Φαίακας. Semper tenendum est, Lucianum, cum ea diceret, non mores Homeri vituperasse, sed tantopere fuisse versatum in arte poetica, ut illas fabulas delectationis causa narrari sciret. Deinde Men. 15 Ulixis nomen inter eos refertur, qui apud inferos fuerunt, una cum Hercule et Orpheo: cf. ib. 18. Solis bovum mentio fit Sat. 23: τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὅπερ Ὀμηρος περὶ τῶν Ἡλίου βοῶν φησι (μ 392 sq.), μᾶλλον δὲ μὴ ἔρπειν μόνον ἀλλ' ἀναπηδήσαντα φεύγειν. Quae translatio simili modo ad ornandam orationem pertinet atque ib. 32 verba: τοὺς δὲ οἰνοχόους ὑμῶν ὥσπερ τοὺς Ὀδυσσεύς ἐταῖρους βεβύσθαι τὰ ὄτια; cf. μ 177. Cum illo loco cf. gall. 2. Lotus Homeri (ι 94 sqq.) commemoratur Nigr. 3. 38, de saltat. 3. Verba, quae inveniuntur de merc. cond. 8 digna sunt, quae ascribantur: οἱ μὲν γε τοῦ Ὀδυσσεύς ἐταῖροι γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίωντες ἡμέλων τῶν ἄλλων καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδὺ τῶν καλῶς ἐχόντων κατεφρόνουσιν ὥστε οὐ πάντη ἄλογος αὐτῶν ἢ λήθη τοῦ καλοῦ, πρὸς τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ τῆς ψυχῆς διατριβούσης. Τὸ δὲ λιμῶ συνόντια παρεστῶτα ἄλλῳ τοῦ λωτοῦ ἐμφορομένῳ — ὡς καταγέλαστον καὶ πληγῶντινων Ὀμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον. Wiel. (II 119 adnot.) non dubitat, quin Gesnerus recte ea verba ad vs. μ 89 respicere iudicaverit. At illic nihil dictum est de verberibus. Tamen dici nequit, Lucianum res ab Homero narratas ex suo arbitrio immutavisse; inerat enim in versu aliquid, quod eum ut crederet sodales Ulixis vapulasse adduxit: τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντις ἀνάγκη. Qua de causa enim eis lacrimae oborerentur? Quomodo eos cogeret ad naves reverti? Similiter igitur hic res se habet atque dial. mar. 13 coll. λ 236—59. Phaeacum nomen occurrit Nigr. 35 ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὲ τὸ τῶν Φαίακων ἐπεπόνθειν· πολὺν γὰρ χρόνον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκλημένους, ubi Sbrdt. affert locum λ 333: ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ, Κηληθμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρον σκιδόντια.

Ulixi adiungenda est Penelope, quam tangit Luc. fugit. 21: τὸ τῆς Π. ἐκεῖνο πάσχω· ὀπόσον γὰρ ἐξυφῆνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὐτῆς ἀναλύεται cf. β 93 sqq., praeterea ver. hist. II 28. 36, pro im. 7, dial. meretr. 12, 1 (ὥσπερ ἡ Π. ἐσωφρόνουσιν). Quae cum exemplum τῆς σωφροσύνης et fidei sit, Helenae pulchritudo in proverbium venit: cf. conv. 41 κρέσσων τῆς Ἑλένης ἢ δ' ἐρατῆς Κυθέρης — κρ. Νιρῆος καὶ Θετιδος παιδός, im. 22, gall. 17. Item dial. mort. 18, 1 in numero hominum pristini temporis pulcherrimorum referuntur Nireus (ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν B 673), Achilles, Tyro (λ 235), Helena. Proverbii in modum eius nomen adhibetur pro re aliqua, de qua decertatur, eun. 3 αὐτῆ, ὧ Πάμφιλε, ἢ Ἑ., ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουσι πρὸς ἀλλήλους. Nirei nomen persaepe occurrit apud Lucianum: cf. praeter locos supra laudatos pro im. 2, dial. mort. 9, 4 (Νιρέως καλλίων), Tim. 23 (εὐμορφότερον Νιρέως). Menippus eum ab Thersite diiudicare nequit Men. 15, dial. mort. 25, 1, ubi affertur vs. ex Homero ipso, cui praecedunt verba ἐμὲ γε τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χαρόπου (Jacobitz. falso Χάροπος).²⁵⁾ Adice Tim. 23 [am. 23 ἀμέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλέον ἐπαινεῖται, de dea Syr. 40, Charid. 24]. Achilles²⁶⁾ haud raro pulchritudinis exemplum affertur, quod

²⁵⁾ cf. Fr.: „— — at Luc. continuo affert B 673 et mox § 2 ἀλαπαδνόν e. v. 675 mutuatur, hoc est totum illum Homeri locum diligenter contulit, in quo Χαρόποιο (sive Χαρόπου) exstat.“

²⁶⁾ Dial. meretr. 13, 3 miles quidam hoste victo domum rediens cum Achille comparatur. Ceterum in eodem dialogo certaminis singularis descriptio Homerum resipit.

apparet ex loco pro im. 20, ubi Thersites et Achilles inter se opponuntur. Idem fit adv. ind. 7: Ut Thersites armis Achillis indutus risum moveret, sic homo indoctus multos libros coëmens dignus est, qui irrideatur. Locos Homericos Luc. duos memoria tenet *Φ* 242 sqq. et *B* 217, ubi cum omnibus veteribus grammaticis consentiens verbum *φολκός* idem significare putat quod „oculis obtortis“ (*τοὺς παραβλῶπας ἐκείνους αὐτοῦ ὀφθαλμούς*), non idem quod „valgus“, sicut nos arbitramur; cf. Buttman Lexil. I p. 246. Göbel Lexil. I p. 391. 464. Dem. 61 Demonax cynicum esse Thersitem autumat. Praeterea Thersitis nomen exceptis locis supra laudatis Necyom. 15 (hic quoque Nireo oppositum), de hist. cscr. 14, ubi scriptor quidam vituperatur, quod imperatorem cum Achille, regem Persarum cum Thersite comparet, non cum Hectore, quem superare melius sit et gloriosius, allato vs. *X* 158, quem *Z.* falso inter locos Homericos metro soluto citatos affert, — cf. *Φ* 280. 81 —, denique Char. 22 in vss. ad exemplum Homericorum compositis. In insulis beatorum etiam Thersites versatur: ver. hist. II 20 ἦν γὰρ τις γραφή κατ' αὐτοῦ (sc. Ὀμήρου) ἀπενηνεγμένη ὕβρεως ὑπὸ Θεοσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν ποιήσει ἔσχωψε καὶ ἐνίκησεν Ὀμηρος Ὀδυσσεῶς συναγορεύοντος. Fug. 30 eius nomen ad maledicendum adhibetur. In enumerandis eis nominibus, quae in proverbium venerunt, non praetermittendus videtur Bellerophontes (*Z* 156 sqq.); cf. apol. 3, cal. 26 (ubi vss. *Z* 146. 65 — non 95 ut ap. [*Z.* — citantur), adv. ind. 18 (homini indoctus libellus, in quo quid insit nescit, aequè perniciosus est atque Bellerophontae litterae), de saltat. 42, [de astrol. 13, Tragodop. 254]. —

Restat, ut aliquot alias personas Homericas ab Luciano in usum suum conversas adiciam. Somnii Agamemnonis (*B* 6 sqq.) ratio habetur Iupp. tr. 40²⁷), clipei Achillis praeter locum de saltat. 13. Icar. 16: τὰ μὲν τοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷά φησιν Ὀμ. τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος (*Σ* 490 sqq.). οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίνας καὶ γάμοι, ἐτέρωθεν δὲ δικαστήρια καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθνε τις, ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο; cf. de hist. cscr. 19, ubi descriptionem scuti Luc. ab descriptione scuti Agamemnonis (*A* 32–40) mutuatur. Xanthus, equus Achillis, quem ἀνδρήνια ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη (*T* 407), commemoratur gall. 1, Achilles una cum Patroclo am. 1 et 54, ubi citatur *K* 191. Ut Achilles pulchritudinis exemplum est, sic Nestor experientiae et verbositatis; cf. pro im. 20, Men. 18, praeterea Tim. 48. Nec neglegendus est Iros: Men. 15 is ab rege Phaeacum discerni nequit, nav. 24 nomen idem significat quod „egenus“ (*οἱ δὲ νῦν πλοῖσιν πρὸς ἐμὲ Ἴροι δηλαδὴ ἅπαντες*). Concludant hanc seriem personarum ex Homero petitarum Teucrus, (*Nigr.* 37 ἀγαθὸς τοξότης καὶ Τεύκρω ὅμοιος cf. *Θ* 281 sqq.), Protesilaus, qui primus Graecorum cecidit (dial. mort. 19 ἡμιτελῆ μὲν τὸν οἶκον καταλιπὼν, χήραν δὲ τὴν νεόγαμον γυναῖκα cf. *B* 701 καὶ δόμος ἡμιτελής); cf. ib. 23, Euphorbus, a Menelao interfectus (*P* 51. 52, gall. 13), Sarpedon (*B* 459, ver. hist. *I* 17)²⁸). — Naturam hominum mortuorum fabulasque de iis traditas, quibus utatur Lucianus, plane consentire cum iis, quae apud Homerum inveniuntur, supra dixi. Accedit, quod dial. mort. 15, 1 Antilochus ad Achillem: ἡεροώμην γὰρ, ὅποτε ἔφησ, inquit, βούλεσθαι ἐπάροχος ὢν θητεύειν παρά τινι τῶν ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίσιος πολὺς εἶη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν (cf. *λ* 488 sqq.) Deinde cum dialogo mortuorum 17 cf. *λ* 582–92 (fabula, quae est de Tantalo). Consentiant etiam verba (ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστὼς =

²⁷) Somnia volare significat Luc. Tim. 20: πτηνὸν ὄψει πολὺ τῶν ὀνείρων ὠκύτερον.

²⁸) Praeterea de hist. cscr. 8 commemorantur equi a Borea prognati, qui ἄκρον ἐπ' ἀνθερίων καρπὸν θεόν οὐδὲ κατέκλων, Phalar. II 8 Delphi (cf. *B* sqq. Πυθῶνά τε πετροήεσαν).

ἔστιαότ' ἐν λίνῃ). Res dial. mort. 29 narratae haustae sunt ex vss. λ 542—63. Wiel. mihi in eo errare videtur, quod dicit (II p. 295): „Homer ist eigentlich wieder der leidende Teil.“ Nam non Homerus in diall. mortt. risui habetur, sed rerum humanarum vanitas. Agamemnon quod alloquitur Aiacem: οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν — οὔτε προσειπεῖν ἠξίωσας — ἀλλ' ὑπεροπικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες, consentit cum vss. λ 563. 64. In Tartaro cum versemur, is, quae attuli, addendum mihi esse existimo, Sisyphum nav. 24²⁹) (Σισύφειόν τι βάρος cf. λ 593—600) et bis accus. 21 galeam Plutonis (E 845) commemorari. Abundat fabulis rebusque ex Homero sumptis, quatenus ad inferos pertinent, Μένιππος dialogus. Cp. 9 μελίκρατον Ulixis recurrit; cf. Char. 22. Tum ornandi causa allatus est vs. λ 5 (non A 5 Z.). Item atque apud Homerum fovea effoditur, oves mactantur, sanguis libatur. Tum vs. sequitur, cuius pars dimidia verba Homerica repetit: καὶ νυχίαν Ἐκάτην καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν (cf. I 457. 569. x 491. 534, λ 47). Hecate non est Homerica. Cp. 10 citatur Y 61 (non λ 61 Z.), quod similitudine rerum factum est. 11 λειμῶν μέγιστος — ἀσφοδέλω κατάφυτος ex Hom. ω 13 repetitur. Wiel. in translatione versum habet (τεριγνῖαι = τρίζουσαι ω 5). 14 apud inferos commemoratur praeter Ixiona Sisyphus quoque (λ 493), Tantalus (λ 582 sqq.), cuius tormenta in proverbium venerunt — cf. Tim. 18, ubi de Danaidum dolio fabula eodem modo adhibetur —, Tityos (γηγενῆ = Γαίης ἐρικυδέος υἱόν λ 576). Citatur I 157 18, 2. 21 Menippus Tiresiae vaticinium petit ut Ulixes ap. Homerum; ib. verba ὡς εἰπὼν πάλιν ὄρω κατ' ἀσφοδέλον λειμῶνα hemistichium Homericum continent (λ 539. 573, ω 13), cf. hymn. in Merc. ἀλλὰ πάλιν τέτραπαι ἐς. ἀ. λ.

Quamquam omnia me conguessisse, quae Lucianus ab Homero esset mutuatus, contendere non ausim, tamen ea, quae attuli, suffectura spero. Quae cum congererem, ostendere volui, quam magnam multitudinem non modo versuum ac verborum, verum etiam fabularum ex Homeri carminibus Lucianus in sua opera transtulerit. Neque unquam res ab illo narratas ex suo arbitrio immutavit, nisi vero dedita opera fabulosa narrat perque iocum Homerum falsa protulisse dicit ut ver. hist. II 32, ubi non duas portas somniorum esse ait — cf. τ 562 —, sed quattuor, aut aliquid reperitur in verbis Homeri, ex quo coniectura potes assequi ea, quae profert Lucianus. Vix unum in hac re errorem admisit — nihil enim inveni, quod eo nomine possit appellari praeter locum Iupp. tr. 10, ubi Apollo πολύχρυσος appellatur, sive ea, quae narrat, redarguere vult, sive ludibrio habet, sive vera esse existimat. Hoc ei tenendum erit, qui de iis Luciani scriptis, de quibus iam disserturus sum, iudicare volet. In hac enim ultima dissertationis meae parte ostendere mihi in animo est, rationem, quae intercedit inter Homerum et Lucianum, non parvi aestimandam esse in nonnullis libris, de quibus dubitatur, sintne adiudicandi Luciano an non.

Nam in dialogo περὶ παρασίτου ἢ ὅτι τέχνη ἢ παρασιτική, quem Imm. Bekk. Luciano abiudicavit, res ab Homero narratae commemoratae quae personae si non immutantur, at praeter consuetudinem a Luciano scurriliter in usum suum convertuntur et ad res veras accedit Luciani interpretatio quaedam iocularia. Homerum (ὁ σοφὸς Ὀμηρος) artis parasiticae admiratorem esse existimat (10), cum dicat, finem bonorum esse, gaudio exultantem cibo potuque frui (ι 5 sqq.) At ille nihil exprimere voluit nisi Ulixem convivii delectari, ipsene cenae dominus sit an alius quidam, in medio relinquentem, neque quidquam dixit de eo quod est

²⁹) In eodem dialogo Wielandio cp. 21 διάκονοι χρυσοῦ ad Homeri vs. η 100 respicere videntur.

παρασιτεῖν i. e. epulari apud alium quendam. Tum in libello invenitur illud ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα cp. 24 citanturque vss. ι 108. 9. Deinde artem parasiticam aliis virtutibus praestare ait tanto quanto Nausicaam ancillis (ξ 102 sqq.). Denique fortissimum quemque et sapientissimum virum inter Graecos Troiam obsidentes fuisse parasitum dicit cp. 44; primum Nestorem — verba οὐτὸν ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει ut Herc. 3 aliis locis —, quem Agamemnon laudet ut vix alium quemquam: οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχεται γενέσθαι αὐτῷ οὐδὲ δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἐαλωκέναί τὴν Τροίαν, εἰ τοιούτους ὅποιος ἦν οὗτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέροντων ὄντων, στρατιώτας εἶχε δέκα (cf. B 371 sqq., ubi Hom. apte ad mores Nestoris verbo συμφράδμονες utitur). Pari modo, inquit, Hom. Idomeneia Agamemnonis parasitum esse ait, citans locum A 262. 3 σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ ἔστηχ', ὥσπερ ἐμοὶ, πικεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγει, quem tum ridicule et inepte sic interpretatur: οὐχ ὅτι τὸ ποτήριον διὰ παντὸς πλήρες εἰσὶθήκει τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι. Auctorem libri περὶ παρασίτου hoc loco Homeri verba depravasse animadvertit iam Wiel. I p. 271 adnot. 38. Alios autem viros fortes modo certis diebus apud Agamemnonem esse epulatos, ut Aiacem — verba εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον repetuntur ex H 312 —; ὁ δὲ Ἰδομενεύς, inquit, καὶ ὁ Νέστωρ ὁσημέραι συνεδείπνουσιν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτὸς φησί. Id nunquam fieri, nisi vero vs. B 405 detorqueatur, idem animadvertit Wiel., qui interesse inter verba Homeri et eius, qui hunc dialogum conscripsit, perspexisse videtur. Tum in numero parasitorum refertur Patroclus, cuius res bene gestae 46 enumerantur, et oportuisse ait parasitum a tribus occidi, a dis duobus et uno viro — ab Apolline, Hectore, Euphorbo; cf. II 783—822 —, concludens versibus II 847. 48, quos per iocum apte ad mores parasiti interpretatur. Ad cp. 47 ut pergam, Patroclum parasitum fuisse eo comprobatur, quod ab Achille petierit, ut ossa sua prope amicum sepelirentur, allatis vss. Ψ 83 sqq. μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε —, ubi verbum θεράπων ioculariter pro παράσιτος sumitur. Quid? quod in eodem capite Meriones Idomenei parasitus esse dicitur, qui ipse paulo ante Agamemnonis parasitus, erat? Restat, ut adiciam cp. 49 ad consilium Ulixidis respici, qui T 155 sqq. ut pransi potique milites in proelium proficiscantur suadet.

Quamquam has, quas attuli, res solas satis esse ad libellum περὶ παρασίτου Luciano abiudicandum contendere non ausim, nisi aliae causae accedant, tamen eas suspicionem movere nemo negabit. Sed rem in medio relinquam, dum alias causas certas invenero; divinationi enim cuidam talibus in rebus fides habenda non est.

Idem iudicandum est de libello περὶ ὀρχήσεως, quem subditicium esse praeter Bekkerum Fritzschi quoque arbitrari videtur nec vero Sbrdt. (III p. 139) eum genuinum esse persuasum habet. Ceterum Wiel. quoque (IV p. 373 sq.) dialogum laude indignum esse censet. Cp. 8 artem saltandi veterem esse, comprobatur exemplo Merionis, quem Aenas ita appellet: Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ εἶόντια Ἔγχος ἐμὸν κατέπανσε (II 617. 18); tamen hastam Aeneae eum effugisse propter id ipsum, quod saltator fuisset. Tum 13 saltationis mentio fit, quam Homerus in scuto Achillis finxerit (Σ 593. 605. 6), et Phaeacum, quam miratus sit Ulixes (9 256—58. 64. 65). Illic haec verba inveniuntur: ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς ἀμφιγυγίεις, Τῷ Ἴκελον οἶόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ, cum quibus quemadmodum conspirent verba Luciani ἀ δὲ Ὀμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε iutellegere non possum. Locus nisi vitiatum est, barbariem resipit ab Luciano alienam. Accedit, quod κυβιστητῆρες non saltatores, sed ioculatores sunt. Sane Aristarchus vs. 606 scripsit ἐξάοχοντες eiectis verbis μετὰ δὲ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς Φορμί-

ζων (Lehrs Arist. 3 p. 140). Magis etiam offendit, quod Proteus (δ 410 sqq.) pantomimus insignis fuisse dicitur, qui omnes formae mutationes sola arte effecerit. Tali modo fabulas Homericas detorquere non videtur Luciani proprium. Cp. 23 ad eundem Homerum respicitur: illum (N 636 sq.) arti saltandi epitheton *ἀμύμων* tribuere, artem cantandi *ἠδεῖαν* appellare; revera Hom. verbo *γλυκερός* utitur. Tum vss. N 730 et α 421 inter se coniunguntur, nec vero ea parodia existimanda est cum Ziegelerō, quadrant enim versus in verborum conexum. Contra cum Lucianus illos duos versus ad sententiam suam comprobendam ex duabus diversis carminum Homericarum partibus conglutinaverit, nemo, credo, ei fidem habebit, si apud eum scriptum videbit: *καὶ ἔοικεν εἰς δύο διηρηκῶς ὁ Ὅμ. τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνον ταῦτα ἀντιτεθειμέναι.*

Quae cum ita sint, an falso inscriptum sit huic quoque dialogo nomen Luciani, sum incertus. Contra longe aliter res se habet cum in Philopatriide tum in libello *περὶ θυσιῶν*.

Philopatris dialogus uno omnium consensu spurius esse iudicatur, sed de eo mihi planius disserere in animo est, ut quae ratio intercedat inter Homerum et libri subditicii auctorem appareat. Iam Gesnerus dialogum adulterinum esse persuasum habebat, Ddf. praeter consuetudinem nihil dixit de ea quaestione. Ac primum quidem mirum est, quam saepe Homeri ratio habeatur. Auctor etiamsi id Luciani esse proprium recte cognovit, tamen transit modum: cf. Wiel. VI p. 384 adnot.: „Der Autor, dessen ganzes Werkchen überhaupt von Lucianischen Reminiscenzen wimmelt, zeigt sich besonders auch darin als einen Nachahmer von der geschmacklosesten Art, dass er alle Augenblicke in Homerischen Versen oder Halbversen spricht, so dass diese Anspielungen, die Lucians Werken Urbanität und Grazie geben, bei ihm durch ihre unzeitige und zwecklose Aufhäufung zur ekelhaftesten Pedanterey werden.“ Sed translationes ex Homero plures sunt, quam indicibus si fidem habeamus vel primo obtutu videntur. Ad quas priusquam accedam, pauca mihi ascribere liceat, quae me Philopatridem legentem offenderunt. Praeter *ἅπαξ εἰρημένα*: *συννεύω* = contrahere, *παλαστέω* = manu amovere, quod forsitan falso ex Homeri α 252 translatum sit, ubi legendum est *τὸν δ' ἐπαλαστήσασ'* (indignata), *σκοτιοδινέω*, memoratu digna sunt verba *γειννιάζω* (= vicinum esse; eadem vi Arist. Eccl. 327. Dem. 55, 3), quod, Papiro si credimus, apud Lucianum idem significat, quod „similem esse“, *ἀναπεμπάζω* hoc uno loco et apud scriptores temporum posteriorum (e. g. ap. Heliodorum IV to p. Chr. saeculo) usurpatum, cum apud Lucianum *ἀναπεμπάζομαι* inveniatur e. g. gall. 5. Item verbo *ἀποψύχω* Luc. passive utitur atque eo ipso de Niobe vit. auct. 25. Sed ad Homerum iam mihi pergendum est. Primum, quibus locis novae ex Homero translationes inveniuntur, exponam, tum, quae et apud Lucianum exstant et in Philopatriide, postremum quae falso ex Homero translata sint.

Cp. 1 *κερδαλεόφρονι ἔοικας* A 149 A 839 (nusquam in Odyssea) cf. Opp. Cyn. 2, 29, *παλαιστήσοντα* cf. supra. 2 *ἀρίγνωτος* saepissime apud Homerum, nullo omnino alio loco invenitur, si modo fides habenda est Papiro, Jacobitio, Seilero; *ἄμπνευσον* cf. *ἄμπνευε* X 222. Idem verbum in eodem capite recurrit, ut plus semel eadem voces repetuntur, quod a Luciani consuetudine procul abhorret, nam is ex copia vocabulorum nova semper promit et saepe eandem notionem variis modis exprimit. Porro 8 *ἔτεραλκεία τὴν νίκην ποιεῖ* cf. H 29 Θ 171 Π 362 P 627 χ 236, Hentze ad H 26, ib. *μηρία καίωμεν τὰύρων ἢ δ' αἰγῶν* (A 40. 41); 9 *ἐπαοιδίαις* τ 457 (sing.); 10 *ἔς τὸ γλυκύτετον φάος*: notum est alloquium Homericum blandum *γλυκερὸν φάος* (π 23, ρ 41). Versus in cp. 12 incipiunt ab hexametro, qui transit in orationem metro solutam,

et in numerum iambicum exeunt (Eurip. fr. 935). Eius modi versus et prosam orationem intermiscere non est Luciani nec minus apud eum inusitatum est, singula verba Homerica, ut *ἐπαιοιδίαις*, textui inserere. Homerica autem in versibus, quos commemoravi, inveniuntur haec: *ἄμβροτος* in eadem versus sede *Y* 358 *Ω* 460 (*ἄμβροτον X* 9 *ω* 445), *Οὐρανίωνες* in versus exitu *A* 570 *ι* 15 *ν* 43 aliis locis; cf. Luc. Icar. 2. Tum exstat cp. 21 *μετέειπε*, 25 *θυμολέοντων* cf. e. g. *H* 228 *δ* 724, 28 *παραδράμης γε ποσὶ μηδὲ παρέλθης*, cf. *θ* 230 *ποσὶν μή τις με παρέλθῃ*, 29 *δούλειον ἦμαρ ἄγونيا* cf. *Z* 463 *δούλιον ἦμαρ*, *ξ* 340, *ρ* 323. Ἄγω idem significans quod „dego“ apud Homerum non reperitur. Fortassis auctori loci ante oculos versabantur qualis est *σ* 137 *οἶον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι*.

Versum versuumque partium translationes ex Homero novas notavi hasce. Cp. 1 *οὐκ αἶεις* cf. *σ* 11, 2 *μή τι κακὸν πάθῃς* cf. *ρ* 596 *μή τι πάθῃς*, *E* 567 *μή τι πάθῃς*, *K* 538 *μή τι πάθῃς*, *A* 470 *μή τι πάθῃς*, *Y* 126, *P* 242, *Ω* 551, 3 *ἐπεὶ σε πρῶτον* (emendandum in *πρῶτα* ex *ν* 228; cf. *ο* 260) *κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ*, 4 *ἀμνέμεναί σε* Homerum resipit, sed in eadem prorsus forma nusquam apud eum invenitur, quem errorem Lucianus non admisisset; cf. *ἀμύνειν* c. acc. *X* 84 *ω* 38, forma *ἀμνέμεναι χ* 214 *E* 486 *I* 518 *N* 464 *Ξ* 362 *P* 182. Cp. 14 citantur, ut *Μοῖραν* esse comprobetur, vss. *Z* 488 et *Σ* 117 sqq. Ei, qui sequuntur, vss. non ex *Y* 127 sqq. (Wiel.), sed ex *η* 196 sqq. translata sunt (*κατὰ Κλωῦθες* ponendum est pro *Κατακλωῦθες*). Tum afferuntur vss. *φ* 314. *Π* 442. 459 sqq. Adversarius quoque Homerum testatur: esse apud eum etiam *διχθαδίας Κῆρας*, quod appareat ex *N* 665 sqq. et 411 sqq.; altera pars vs. 414 memoria auctoris exiit, praeterea *ἴκωμι* in *ἴκωμαι* immutavit. Ad ornandam orationem 16 citatur *I* 416. 23 respicit ad *Θ* 14. Cum cp. 23 praeterea cf. *ο* 164 sq. (*οἱ δὲ ἰδόντες Γήθησαν*).

Non commemoravi adhuc eas translationes, quae apud Luc. quoque reperiuntur. Cp. 1 *βυσσοδομεύω* recurrit cal. 24, ib. ad ornandam orationem citatur *ὄχρός τέ σευ εἶλε παρειάς* cf. Iupp. tr. 1, 9 *νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ*, *Κρήτην δέ μιν καλέουσιν*; verba tria prima sumpta ex *a* 50. 198 recurrunt Char. 14, *καλέουσιν* versum concludens e. g. *Ω* 316 —, 18 citatur vs. *I* 313, cuius ratio habetur etiam cal. 24, 23 *τίς πόθεν* sqq. (*κ* 325) cf. Tyrann. 5 Icar. 23. Ib. Telemachus *νησιώτης ἐκεῖνος ὁ νεανίσκος* domum Menelai admirans inducitur, quod compluribus fiit locis Lucianeis.

Gravioris sunt momenti ea, quae auctor Philopatridis falso ex Homero transtulit, cum quibus coniungendae sunt eae formae mutationes, quarum supra mentionem feci. Nam cp. 4 auctor Homero usum epithetorum *Τιτανοκράτωρ* et *Γιγαντολέτης* assignare videtur: *παρὰ δὲ τῶν ποιητῶν T. καὶ Γ. ἀνυμνεῖται ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ*. Haec vocabula desunt apud Homerum; nam locus Batr. 282, ubi *Τιτανοκτόνος* exstat, nihil valet. Epitheta sumpta sunt ex Luciano ipso Tim. 4: *ἀλλ' ὁ γενναῖος Γιγαντολέτωρ καὶ Τιτανοκράτωρ κάθησο*. Cp. 6 *ἀλλὰ καὶ σεισίχθων* — *ἐπονομάζεται* (sc. Neptunus), sed sunt eius epitheta, ut notum est, *ἐνοσίχθων* et *ἐννοσίγαιος*.

Res ab Homero narratae recurrunt in Philopatride perpaucae, quae non aut aliis quoque locis narrentur aut falso tradantur. Cp. 4 fabula refertur *O* 22 sqq. narrata: *ἢ ἀγνοεῖς ὡς τοὺς θεοὺς δίπιασxon ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ* (cf. *A* 591); ib. commemoratur *τὸ καὶ Αἰθίοψι συνωχεῖσθαι ἀνδράσι μελαντέροις καὶ τὴν ὄψιν ἐξοφωμένοις καὶ ἐς δώδεχ' ἡλίους μή ἀφίστασθαι* (cf. *A* 423 sqq), quod recurrit Iupp. tr. 37 aliis locis; ib. dicitur Neptunus in pugna clamavisse *ὅσον ἐννεάχιλοι ἄνδρες ἢ δεκάχιλοι*. Quid ait Homerus? *E* 859: *ὁ δ' ἔβραχε*

χάλκεος Ἄρης, ὅσσον —. Cp. 6 Neptunus adulterium Martis Venerisque intuens illacrimasse dicitur *δακρυροῶν ὥσπερ τὰ βρεφύλλια τοὺς διδασκάλους δεδιότα*. Wiel. rem acu tangit, cum dicit: „Davon sagt Homer, dem dies Göttermärchen im skurrilen Ton nacherzählt wird, kein Wort.“ Cf. 9 344: *οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλωσ ἔχε, λίσσετο δ' αἰεὶ Ἥφαιστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἄρηα*. Nam is, ut decentia in Olympo servetur, curat; cf. Gladstone-Schuster, Homerische Studien (Leipz. Teubn. 1863) p. 194. Cp. 11 ad Iunonem respicit *ἐκ ποδοῖν καὶ χεροῖν ἐκτεταμένην*, cf. O 23 sqq. Cp. 21 Critias ad christianos: *καὶ ἔμοιγε, inquit, δοκεῖτε ἐπὶ Λευκάδα πέτρην καὶ δῆμον ὄνείρων καταδαθέντες τοσαῦτα ὄνειροπολεῖν*, secutus, ut videtur, vss. ω 11. 12: *παρ' δ' ἴσαν Ὠκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ Ἀ. πέτρην ἣδὲ παρ' Ἡελέοιο πύλας καὶ δῆμον ὄνείρων ἦσαν*. Leucas rupes in luce est, unde nomen ipsum videtur ductum esse, somnia in tenebris; cf. V. H. Koch ad l. l. Poetarum amator non est auctor Philopatridis (cp. 2 *οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταί* sumptum ex Luc. Tim. 1), ipse autem poeta pessimae notae; cf. vss. cp. 28. Religioni christianorum insultat cp. 12 ratione Luciano nequaquam digna; cf. quae Sbrdt. I p. XXXIII sqq. de ea re protulit. Quamquam Homerum verbis *ὁ ἀοίδιμος ποιητής* ornat, tamen in eius carminibus multo minus versatus est quam in scriptis sacris; cf. cp. 17 cum psalm. 104 v 2. Nam locos, quibus Homericarum vel vocum vel rerum mentio fit conguessimus paene quadraginta, in quo numero sine ulla dubitatione octo apud Lucianum recurrunt, quattuor res ab Homero traditae detorquentur, quod fieri nequit ab Luciano, qui Homeri carmina diligentissime lectitavit et memoria tenet.

Similiter auctor libelli *περὶ θυσιῶν* Homerum ioculariter detorsit, quod qui respexerit, facere non poterit, quin illum librum a Luciano scribi potuisse neget. Accedit, quod res ab Luciano ex Homero petitas repetit auctor eius libelli nec vero, ut factum est aliis locis haud dubie Lucianeis verbis immutatis, sed plane eisdem. Nemo autem, qui Lucianum paulo diligentius legerit, eum sua ipsius verba transcripsisse concedet. Sed ad eam rem propius accedamus. Sbrdt. et Bekk. libellum subditicium esse arbitrantur, nec tamen, id quod in illa quaestione etiam a ceteris praetermitti solet, causas proferunt. Alii, ut videtur, Luciano adiudicant. Ziegelerus et Buchwald., qui in eadem quaestione versati sunt, locos illius libri in dissertationes suas transferre non dubitaverunt. Sane non ignoro, perdifficilem esse eam quaestionem recteque mihi Fr. dixisse videtur (III 2 p. LXXI): „Omnino hoc criticae genus tam difficile est tamque ambiguum, ut non modo summi viri crebro inter se dissentiant, verum etiam eidem interdum addito tempore ab semet ipsis deficient et desciscant“ nec minus recte (p. LXXVII): „Ergo si quis de Luciani libris partim genuinis partim subditis iudicare voluerit, ei summa opus est et diligentia et cautione.“ Nihilominus cum alios libros, Luciani nomine qui feruntur, suspicionem mihi movisse dixerim, libellum *περὶ θυσιῶν* subditicium esse pro certo posse confirmare mihi videor. Quod ut comprobem, locos Homericos ordinem capitum sequens percensebo, quibus eos adiciam, quos auctorem libelli ex Luciano transcripsisse persuasum habeo.

Cp. 2 Juppiter apud Aethiopas cenans inducitur; cf. Prom. 17, Jupp. tr. 37, bis accus. 2, ib.: *τὸ δὲ σῶν ἐπανελεθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς Πύλον ταύρων ἐννέα* (sc. *πολοῦντα*). Id respicit ad γ 178 *Ποσειδάωνι πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες*. Similis error in eodem capite his continetur verbis: *Ἐκάβη ἐπρίατο τὸ μὴ ἀλῶναι τὴν πόλιν παρὰ*

τῆς Ἀθηναῖς βοῶν δώδεκα; sed Z 263 Hector ei, ut id faceret, suadet. Verba, de quibus iam disserendum est, ipsa ascribam, ut ea cum Homericis possis comparare; nam ita optime intellegi posse arbitror, quid de ea re sit iudicandum quantumque intersit inter Homeri suavitatem et huius ineptias.

A 37 sqq.

Κλῦθί μεν, ἀργυζότοξ', ὃς Χρῦσην ἀμφιβέβηκας
Κίλλαν τε ξαθέην Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις,
Σμινθεῦ, εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πύονα μηροῖ' ἔκηρα
ταύρων ἢ δ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνηρον ἐέλωρ,
τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.

de sacrif. 3

ὦ βέλτιστε Ἀπόλλων, ἐγὼ μὲν σου τὸν νεῶν
τέως ἀστεφάνωτον ὄντα πολλάκις ἐστεφά-
νωσα καὶ τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων καὶ αἰγῶν,
ἔκανσα ἐπὶ τῶν βωμῶν, σὺ δὲ ἀμελεῖς μου
τοιαῦτα πεπονθότος καὶ παρ' οὐδὲν
τίθεσαι τὸν εὐεργέτην.

Id est verba Homeri scurriliter et nugatorie detorquere. Res autem traditas ineptissime immutare iisque vim nervosque detrahare id est, quod nos dicimus „Travestie“, oppositum parodiae, qua, ut vidimus, poeta, cuius ex carminibus verba ad aliud aliquod argumentum translata deprompta sunt, non habetur ludibrio. Contra hic poeta ipse tali modo corruptus atque deformatus risum movet, quod qui facit, poetae est contemptor. Quae cum animadvertissem, gavisus sum Wiel. translationem evolvens, qui rem acu tetigit, cum diceret (V p. 219): „So ungezogen spricht freilich Chryses beim Homer nicht mit seinem Apollo; indessen ist nicht zu leugnen, dass das Gebet des Priesters in einer travestierten Iliade so lauten würde.“ Sed in peius fingere aut in pravum detorquere poetam non est Luciani. Porro cp. 4 sermo fit de Apolline, qui dicitur ex caelo relegatus esse ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ et in Admeti operis fuisse, tum καὶ ἐν Φρυγίᾳ, inquit, παρὰ Λαομέδοντι, παρὰ τούτῳ γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος ἀμφοτέρωι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας καὶ ἐργαζόμενοι τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντέλῃ τὸν μισθὸν ἐχομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγῶς, ἀλλὰ προσώφειλεν αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντα, φασί, δραχμὰς Τρωϊκάς; cf. Φ 41 sqq. Longum est, omnes repetere ineptias; hoc satis erit dicere, auctorem libelli multo melius facturum fuisse, si verba Homeri vs. 453 sqq. σοὶ μὲν ὃ γ' ἠπέιλησε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν δῆσειν, καὶ περᾶν νήσων ἐπι τηλεδαπάων· στευτο δ' ὃ γ' ἀμφοτέρων ἀπολειψέμεν οὐατα χαλκῷ ad deos irridendos in usum suum convertisset, quod quin Luc. potius fuerit facturum non est dubium, quam ut Homerum tam ridicule detorqueret. Ceterum ne causa quidem, qua dei ab Iove puniti essent, usquam dilucide prolata est apud Homerum, nisi forte verba μῶνοι νῶϊ θεῶν (443) et παρ Λιὸς ἐλθόντες (444) significant, id quod A 400 sqq. narratur eius exilii causam fuisse, ubi Zenodotus legi voluit Φοῖβος Ἀπόλλων; cf. V. H. Koch ad l. l. Cp. 5 init. poetas Musam invocare significat auctor libelli. Tum transit ad fabulas, quae de Vulcano, Prometheo, Saturno, Rhea circumferuntur, quarum aliis locis permultis Lucianeis mentio fit. „De aquila Promethei occurrit κολάπτειν in loco gemino de sacrif. § 6 fin.“ Fr. ad Prom. 8 (III, 1 p. 129). Deinde (5) fabulam repetit, qua Saturnus suos ipsius liberos devorasse, Rhea ei pro Iove lapidem devorandum dedisse fertur; cf. cum verbis ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν Sat. 12 τὸν πατέρα ἐκτομίαν πεποιηκῶς τὸν Οὐρανόν, cum verbis ἐβασίλευέ τε ἐν αὐτῷ (sc. in caelo) Tim. 4, cum verbis τὰ τέκνα κατήσθιεν ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης de saltat. 80 καὶ τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν παρωρχεῖτο καὶ τὰς Θυέστηον συμφορὰς, qui consensus haud scio an fortuitus sit et ex communi fluxerit fonte. Iuppiter in amorem effusus cum alibi (e. g. Tim. 16) tum in dialogis

deorum fingitur; quare se transformat in aurum, in bovem, in cycnum, in aquilam: cf. dial. deor. 2, 1 οἰδέν ἐστιν ὃ μὴ πεποίηκάς με (sc. Cupido) —, σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύκνον, αἰτόν; 5, 2 ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων χρυσίον ἢ σάτυρος ἢ ταῦρος γενόμενος; 12, 1 ὅς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις; cf. praeterea Tim. 21, dial. mar. 12, 1, gall. 13, deor. dial. 20, 14. — Minerva ex Iovis capite natam esse significat Lucianus deor. dial. 8, Bacchum ex sura ib. 9, quae omnia recurrunt in libro περὶ Θυσιῶν. Cp. 16 Iuno Vulcanum peperisse dicitur ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὀμιλίας ὑπηρέμιον. Qui fons est huius fabulae? Nonne est res ficta et commenticia? Tum Vulcanus depingitur his verbis: βάνασον καὶ χαλκέα καὶ πυρίτην ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτὴν (ἀπ. εἶρ.!) καὶ οὐδὲ ἄριον τὸ πόδε, cum quibus velim conferas dial. deor. 5, 4 χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἤκοντα, ἔτι σπινθήρων ἀνάπλεων; cf. praeterea d. d. 15, 1. Vulcanus e caelo deicitur etiam Char. 1, Iupp. conf. 8, unde nonnulla verba alia fluxerunt: χολός ἐστι καὶ βάνασός τις καὶ πυρίτης τὴν τέχνην. Quis ita Lucianum suorum ipsius verborum furtum fecisse crediderit? Tum hoc quoque loco libelli περὶ Θυσιῶν nomen exstat Promethei, de quo quae circumferantur fabulas apud Lucianum non semel narrari non est, quod exponam. Deinde memoratu digna sunt verba Πέα γραῦς ἤδη καὶ ἔξωρος οὔσα καὶ τοσοῦτων μήτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι καὶ ζηλοτυποῦσα; cf. dial. deor. 12, 1 τὴν Πέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη καὶ μητέρα τοσοῦτων θεῶν οὔσαν ἀνέπεισας παιδεραστεῖν (de Atti agitur). Adulterium Martis Venerisque commemoratur etiam dial. deor. 17, gall. 3, de saltat. 63, [Philopatr. 6], Endymion cp. 7: τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίονα καιούσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; cf. d. d. 11, 1 ἐνίοτε δὲ καταβαίνειν παρ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Tum Pseudolucianus ad contemplandum caelum accedit, in quo depingendo plane se Homerum Hesiodumque duces sequi velle ait. Hic quin quaeram, quidnam auctori libelli propositum fuerit — voluit enim ostendere, deos sacrificiis indignos esse — et quo tandem aberret, facere non possum. Homerum caelum χαλκοῦν appellare ait, quod consentit cum P 425. Caeli descriptio sumpta videtur ex Icar. 5: αὐτίκα με φῶς πάμπολυ περιέλαμψε (apud nostrum φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, tum κατακύψας εἰς τὸν γῆν (apud nostrum ἀνακύψαντι). Horas caeli ianitrices invenies etiam Iupp. tr. 33 (cf. E 749), Irin, deorum nuntiam, dial. mar. 10, Mercurium locis innumeris, Vulcanum sedum caelestium aedificatorem et ornatozem dial. deor. 16, 1 (cf. A 606 sqq. E 166 sqq. 388 sqq.). Cp. 9 citatur vs. A 1 οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι, item verba κνῖσαν ἐλισσομένην περὶ καπνῷ ex A 317 (= Prom. 19). De Ixione cf. deor. dial. 6: ὑβριστῆς γε ὢν, Necycm. 14, de hist. cscr. 57, [Tragodop. 11], omnibus locis una cum Tantalō. Cp. 10 Iovis sepulcrum, quod est in Creta insula, commemoratur, quod locis fit apud Lucianum permultis: cf. Tim. 3, Iupp. tr. 45, Philops. 3, [Philopatr. 10]. Cp. 11 Neptunus κvanoχαίτης et Minerva γλανκῶπις appellatur; hoc recurrit deor. dial. 8. Cp. 13. πῦρ ἀνακάσας (η 13 ι 251) cf. de mort. Peregr. 29 v. 2. Cp. 14 citatur Z 150. Denique cp. 15 crinis Nisi iisdem verbis (πλόκαμος πορφυροῦς) commemoratur quibus de saltat. 41.

Haec hactenus. Quam paucae res ex Homero in libellum περὶ Θυσιῶν translatae essent novae, quam multae perverse quamque innumerae ex Luciani operibus plane isdem verbis, ita ut libellum ex centonibus Lucianeis paene consutum esse iure ac merito possimus dicere, cum viderimus, eum a Luciano non abiudicare non poterimus. Erat enim Lucianus Homeri amator magisque erat in carminibus eius versatus, quam ut eum aut depravaret aut falsa ex

eo referret. Denique Lucianus non fuit tanta ingenii exilitate, ut sua ipsius verba transcriberet. Ceterum ex libro *περὶ Ἰνσιῶν* cognoscere nobis licet, qui libri Luciani creberrime tunc fuerint degustati, Iuppiter Tragoedus, Icaromenippus, dialogi deorum, alii.

Restat, ut, si quis dissertationem meam usque ad umbilicum revolverit, ab eo, ut veniam mihi det, petam, si quae a me omissa sunt, propter rerum tractandarum copiam. Ego quoque locos Homericos, ad quos respicit Lucianus, contuli „quanta potui assiduitate“, in qua gloriari nemini non licet.

